

KINO W PIĘCIU SMAKACH

4. FESTIWAL FILMOWY.....26 X - 1 XI

fundacja sztuki
arteria

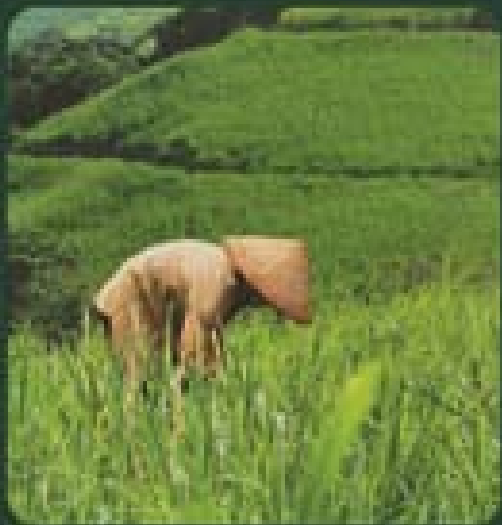
piecsmakow.pl

Podróż

Życie to smakiem!

smaku

do pełni

www.kamis.pl

Szanowni Państwo,

dotychczasowe edycje i tegoroczna, czwarta odsłona Festiwalu Filmowego Pięć Smaków, świadczą o rosnącym zainteresowaniu widzów azjatycką kinematografią, osadzoną w kulturze wciąż dla nas egzotycznej i niezwykłej. Filmy prezentowane podczas pokazów przybliżają obyczaje, kulturę, społeczeństwa i krajobrazy. W sposób atrakcyjny i ciekawy pozwalają zdobyć wiedzę o odległych geograficznie krajach, które przez to filmowe poznanie stają się bliskie.

Festiwal, jako jedyne wydarzenie w Polsce tak szeroko prezentujące zarówno obrazy, które przeszły do klasyki, jak i polskie premiery filmów z Azji, zasługuje na szczególne zainteresowanie warszawskiego widza. Bowiem Festiwal Filmowy Pięć Smaków to nie tylko przegląd kina Dalekiego Wschodu, ale również wydarzenie społeczno- kulturalne będące miejscem spotkań różnych kultur oraz forum dla ludzi, którzy chcą je odkrywać.

Cieszę się, że tak ważna inicjatywa rozwija się właśnie w Warszawie, która kandydując do tytułu Europejskiej Stolicy Kultury 2016, objęła Festiwal Filmowy Pięć Smaków wieloletnim programem wsparcia. Życzę organizatorom, Fundacji Sztuki Arteria, by kolejne edycje festiwalu odniosły jeszcze większy sukces.

Hanna Gronkiewicz- Waltz
Prezydent m.st. Warszawy

The attraction of movie is indirect experience. You can enjoy the past, the present, and the future, moreover the dream world, sitting in the chairs. It could be possible to see the life, the values of other countries. Because of those things, Asian Film Festival is very attractive and special event. Through this special event, you can have an experience of other culture what you never tasted before. Especially, special section "Taste of Korea" of the 5 representative directors in Korea is organized in this year, so it would be surely interesting event for people who love the Asian movies.

Korean movie market is regarded as one of the interesting markets in the world. The share of own movies is higher than Hollywood movies, every year the number of movies produced by Korean directors reach a dozen movies. Why don't you find out specific character of competitive Korean movies in this section? I would like to introduce masterworks of the 5 representative Korean directors. Every movie has own flavors and their aroma, as every food has own flavours. Of course this depends on director's tastes in the field of movie. You can feel various tastes (a salty, a bitter, or sweet, etc.) of Korean movies.

Welcome to the special section "Taste of Korea" which has 5 flavours.

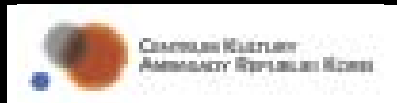
Soo-myung Lee
Director of Cultural Center of Embassy
of the Republic of Korea

Urok filmu leży w możliwości zdobycia niesamowitych doświadczeń, nie ruszając się z fotela. Poprzez świat filmu, możemy cieszyć się doświadczając przeszłości, teraźniejszości i przyszłości. Możemy poznać życie i wartości w innych krajach. Między innymi z tego powodu, festiwal filmów azjatyckich jest bardzo atrakcyjnym i specyficznym wydarzeniem na mapie wydarzeń kulturalnych w Polsce. Dzięki temu festiwalowi, mogą Państwo poznać dalekie i nieznane kultury. Festiwal będzie również szczególnie interesujący dla miłośników kinematografii, dzięki sekcji filmu koreańskiego „Taste of Korea”, prezentującego przegląd twórczości największych współczesnych reżyserów koreańskich.

Obecnie koreański rynek filmowy jest uważany za jeden z najbardziej interesujących na świecie. Udział rynkowy koreańskich filmów w Korei jest większy niż filmów hollywoodzkich, co roku ilość filmów produkowanych przez koreańskich reżyserów dochodzi do dziesiątek. Zachęcam również i Państwa do zapoznania się z konkurencyjnym filmowym rynkiem Korei. Chcę przedstawić Państwu reprezentacyjne dzieła pięciu koreańskich reżyserów. Każdy film ma swój własny „smak”, jak potrawy. Ten smak zależy również od upodobań reżysera w sztuce filmowej. Mogą Państwo poczuć różne smaki filmu koreańskiego w sekcji „Taste of Korea”.

Zapraszam i witam Państwa serdecznie na specjalnej sekcji „Taste of Korea”, sekcji filmu koreańskiego o pięciu smakach.

Soo-myung Lee
Dyrektor Centrum Kultury Ambasady Republiki Korei

It gives me great pleasure that the Royal Thai Embassy in Warsaw is once again supporting the Arteria Art Foundation's Five Flavours Film Festival, the fourth of its kind, starting from 26 October to 1 November of Asian cinematography has over the years consistently received a greater share of the international awards and praise. It is now an integral part of the global cinema scene and those involved in the Asian film industry; the directors, actors and actresses are recognized worldwide for their distinguished achievements. Therefore, I am very delighted to learn that in this year Festival's programme many outstanding Thai movies and short films by some of the Kingdom's finest directors have been chosen for screening alongside those from other Asian countries.

Apart from the entertainment that the four Thai featured-films namely: *Agrarian Utopia*, *Mundane History*, *Shutter* and *Alone* will bring to their audiences, it is my hope that those movies will also help carry the messages of good understanding from Thailand to the Polish discerning viewers. After all, few other art forms can make us learn and share cultural experiences better than the way cinemas do. So do come to this year Five Flavours Film Festival and discover together again the joy, the pain, the laughter, and tears that only the magic power of movies can bring!

Akrasid Amatayakul

Ambassador
Royal Thai Embassy

Bardzo się cieszę, że Ambasada Królestwa Tajlandii raz jeszcze może udzielić swojego poparcia dla Festiwalu Filmowego Pięć Smaków organizowanego przez Fundację Sztuki Arteria już po raz czwarty w dniach 26 października – 1 listopada bieżącego roku. Na przestrzeni lat kinematografia azjatycka zdobywała coraz więcej międzynarodowych nagród i pochwał. Stała się integralną częścią światowego kina, podobnie jak ludzie związani z azjatyckim przemysłem filmowym; dzięki swoim wybitnym osiągnięciom reżyserzy, aktorzy i aktorki są rozpoznawani na całym świecie. Dlatego bardzo ucieszyła mnie wiadomość, że na tegorocznym Festiwalu pokazane zostaną, obok filmów z innych krajów azjatyckich, również wybitne filmy oraz krótkometrażówki tajskie najlepszych reżyserów.

Na Festiwalu będzie można zobaczyć cztery tajskie filmy, a mianowicie: *Agrarian Utopia*, *Zwyczajna Historia*, *Shutter* - *Widmo* oraz *Alone*. Mam nadzieję, że oprócz rozrywki, jakiej wspomniane filmy niewątpliwie dostarczą widzom, pomogą one również wymagającej polskiej publiczności zrozumieć Tajlandię. Przecież niewiele innych form sztuki pozwala nam uczyć się i dzielić doświadczeniem kulturowym lepiej niż właśnie kino. Przyjdźcie więc na tegoroczny Festiwal Filmowy Pięciu Smaków i jeszcze raz wspólnie odkryjcie radość i ból, śmiech i tęsknotę, które może wywołać tylko magiczna moc filmów!

Akrasid Amatayakul

Ambassador
Royal Thai Embassy

Kino Pięciu Przemian

Kinematografie „egzotyczne” już od co najmniej kilkunastu lat przyciągają uwagę zachodniej publiczności. Zdobywają prestiżowe wyróżnienia i nie przestają zadziwiać oryginalnością, co jest doskonałym dowodem na to, że zainteresowanie kinem Dalekiego Wschodu nie jest przejściową modą, podsycaną przez efekt kulturowej obcości. Szczegółne miejsce na tej filmowej mapie zajmuje Korea Południowa, która wyrasta dziś na prawdziwą kinematograficzną potęgę.

Koreańskie kino narodziło się stosunkowo wcześnie: rewolucyjny wynalazek braci Lumière dotarł do Korei prawdopodobnie w 1897 roku, a już parę lat później ulice kilku największych miast: Seulu, Pusan czy Pjongjang – stały się gęste od kin. Początkowo na półwysp ściągano głównie produkcje z Zachodu, podczas gdy lokalni twórcy wciąż zbierali siły do pracy. Pionierem narodowej kinematografii okazał się Yun Baek-nam, który w 1923 roku nakręcił pierwsze „prawdziwie” koreańskie dzieło – niemy melodramat *Miłość przyrzeczona pod światłem księżyca*. Pomimo objawiania się licznych reżyserskich talentów, rodzime kino długo nie mogło rozwinąć skrzydeł. Powodem były niesprzyjające okoliczności polityczne: kraj w 1905 roku trafił pod protektorat sąsiedniej Japonii, a w latach 1910-1945 był jego kolonią. Najwięcej miejsca w repertuarze zajmowały więc przede wszystkim filmy z Kraju Kwitnącej Wiśni, a właściciele kin i wytwórni filmowych, którzy najczęściej byli japońskimi biznesmenami, niechętnie dopuszczali na ekrany lokalne produkcje.

Okupacja dobiegła kresu w 1945 roku, gdy do północnej części kraju wkroczyły szeregi Armii Czerwonej, a południe zostało zajęte przez amerykańskie wojska. Niedługo potem obie strony stanęły przeciwko sobie w krwawej bratobójczej wojnie, która zakończyła się w 1953 roku. Podział kraju – tak bolesny dla rozdartego odtąd narodu – oznaczał też gwałtowny rozwój dla kultury filmowej, która w obu częściach koreańskiego półwyspu zaczęła rozwijać się osobno. Część północna, zdławiona komunistycznym reżimem, straciła szansę na wydanie dzieł, które byłyby godne uwagi: zaczęto tu kręcić głównie polityczne agitki, wychwalające zdobycze rewolucji i „zastugi” Wielkiego Wodza Kim Ir Sena. Tymczasem na południu, po drugiej stronie 38 równoleżnika dzielącego tragicznie kraj, kino zaczęło budzić się do życia. Podczas gdy na północy realizowano przede wszystkim filmy o kolejnych ludowych bohaterach i walce z japońskim okupantem, ekrany kin południa wypełniły się soczystymi melodramatami, kryminałami wzorowanymi na amerykańskich filmach noir i dramatami obyczajowymi czerpiącymi z tradycji włoskiego neorealizmu. Prężny rozwój gospodarki wolnorynkowej przyczynił się do rozkwitu przemysłu filmowego, który w latach 1955-1969 przeżywał tu lata swojej świetności. Właśnie w tym czasie tworzyli filmowcy będący mistrzami dla reżyserów z przyszłych pokoleń: Kim Ki-young, twórca głośnego dramatu *Pomoc domowa* (1960), Yu Hyun-mok, autor realistycznej *Zbłąkanej kuli* (1961) czy wreszcie Shin Sang-ok – reżyser wysmakowanych filmowych psychodram (m.in. *Moja matka i jej przyjaciel*, 1961), który w 1978 roku, na polecenie Kim Dzong Ila chcącego ożywić przemysł filmowy w swym państwie, został porwany przez agentów Korei Północnej.

Historia, filmy i śpiew

Lata 70. i 80., w których coraz liczniejszą publiczność zbierały nie kinowe sale, lecz telewizja, przyniosły kryzys w dziedzinie filmowych produkcji. Do zastoju przyczyniło się też zaostrzenie cenzury, która zaczęła o sobie przypominać częstszymi ingerencjami urzędników w działalność twórców. Jednym z nielicznych autorów proponujących w owym czasie pełnokrwiste kino, odciągające widzów od ekranów telewizorów, był Im Kwon-taek, określany często „koreańskim Akirą Kurosawą”. Reżyser zadebiutował już na początku lat 60., ale

najwięcej uznania przyniosła mu jego dojrzała twórczość z późniejszych dekad. Istotnym zwrotem w jego twórczości – wcześniej ograniczającej się głównie do niskobudżetowego kina akcji – stała się *Mandala* (1981), kontemplacyjna opowieść o życiu dwóch buddyjskich mnichów, która przyniosła mu prestiżową nagrodę Złotego Dzwonu (koreański odpowiednik Oscarów). Duże powodzenie zdobył też jeden z jego kolejnych filmów – *Zastępcza matka* (1987), dramat nominowany do Złotego Lwa na festiwalu w Wenecji. Za sprawą dzieł Im

Kwon-taeka koreańskie filmy zaczęły cieszyć się coraz większym powodzeniem za granicą. Twórczość tego reżysera – poruszająca często wątki historyczne i przyglądająca się ludowym tradycjom – stała się wizytówką narodowej kultury. Zaczęła funkcjonować jako uniwersalna formuła języka, w którym można porozumieć się z przeszłością tego kraju i opisać jego współczesność. Najlepszym tego przykładem jest nagradzane na licznych międzynarodowych festiwalach *Sopyonje* (1993), adaptacja powieści mistrza koreańskiej literatury – Lee Cheong-joona, opowiadająca o artystach wykonujących pansori – tradycyjny koreański śpiew ludowy. Ten motyw wraca w ostatnim – setnym (!) obrazie koreańskiego reżysera, nostalgicznym *Ponad czasem* (*Beyond the Years*, 2007). Główną postacią w tym epickim, pełnym klasycznej elegancji filmie, jest mężczyzna powracający po latach do miasteczka, w którym się wychował. Najważniejszym bohaterem staje się jednak sama sztuka melodyjnego śpiewu pansori, który pomimo swojego rdzennego wpisania w charakter koreańskiej kultury, dziś powoli milknie i odchodzi w niepamięć.

Kino u progu rewolucji

Filmy Im Kwon-taeka długo stanowiły symbol koreańskiego kina, które na przełomie lat 80. i 90. zaczęło cieszyć się coraz większym zainteresowaniem zarówno w Azji, jak i na Zachodzie. W 1989 roku niezależny reżyser Yong-Kyun Bae zdobył międzynarodowe uznanie filmem *Dłaczego Bodi-Dharma odszedł na wschód*, prezentowanym m.in. w Cannes i nagrodzonym na festiwalu w Locarno – obrazem o wysmakowanych zdjęciach i wyrafinowanej metaforyce, przywołującym na myśl do-

konania chińskich reżyserów piątej generacji. Świat powoli zaczął zwracać oczy w stronę koreańskich produkcji – coraz bardziej autorskich i coraz mniej imitacyjnych względem kina Zachodu. Ale prawdziwa rewolucja miała dopiero nadejść. Zapoczątkowały ją dwie istotne dla przemysłu filmowego zmiany: polityczna i ekonomiczna. Generał Roh Tae-woo, który w 1988 roku doszedł do władzy, zdecydował się na uchwalenie ustaw łagodzących panujące dotychczas prawa cenzuralne. Pierwszym filmem, który najbardziej na tym skorzystał, był debiut Parka Kwang-soo *Chilsu i Manasu* (1988). Za sprawą zamykającej sceny ulicznej demonstracji stał się on symbolem wyzwolenia od politycznych ograniczeń, które dotychczas ciążyły na koreańskim kinie. Drugi wymiar rewolucji wynikał ze zmian w systemie produkcyjnym i dystrybucyjnym rodzimych filmów. Przede wszystkim, zachęcono azjatyckich i amerykańskich inwestorów do finansowania produkcji, m.in. zwalniając ich z podatku. Wprowadzono też odważną politykę państwową promującą narodowe kino, która wiązała się z wprowadzeniem obowiązku wyświetlania większej ilości koreańskich tytułów niż miało to miejsce wcześniej. Według nowego prawa (określanego jako Screen Quota System), kina zostały zobligowane do wyświetlania filmów koreańskich przynajmniej przez 100-140 dni w roku, co znacznie przekraczało stosowane dotychczas normy. Podobnie jak w innych krajach, które miały na swoim koncie podobne doświadczenie (Francja, Włochy, Brazylia i Pakistan), ten rodzaj promocji ojczystego kina okazał się pomocny w umocnieniu koreańskiej produkcji filmowej.

Realizm magiczny w wielkim mieście

Wspomniane reformy szybko uczyniły z Korei prawdziwego kinematograficznego potentata, ujawniając drzemiący w niej potencjał i wiele nowych reżyserskich talentów. Obok przebojowego kina komercyjnego (warto wspomnieć m.in. o hicie box-office’ów jakim był film Kanga Je-gyu *Shiri*), coraz prężniej zaczęło się rozwijać kino artystyczne. Obrazem, który zwrócił szczególną uwagę świata na koreańskie kino art-house’owe,

był gorzki i melancholijny dramat Lee Chang-donga *Oasis* (2002), który święcił triumfy na 60. Międzynarodowym Festiwalu Filmowym w Wenecji, gdzie uhonorowano go FIPRESCI, nagrodą dla najlepszego reżysera i specjalnym wyróżnieniem dla grającej w nim aktorki. Film koreańskiego

reżysera, stanowiący stylistyczną kontynuację debiutanckiego *Green Fish* (1997) i późniejszego *Peppermint Candy* (1999), przynosi krytyczną diagnozę koreańskiego społeczeństwa, punktując rosnącą alienację i brak tolerancji dla inności. Historia miłości głównych bohaterów, którzy z powodu swoich ułomności zostali skazani na ostracyzm społeczny, stanowi punkt wyjścia dla opowieści o współczesnej Korei Południowej – kraju zabieganych ludzi, zapominających o tym, że gdzieś obok nich żyje ktoś, kto potrzebuje ich zrozumienia i pomocy. *Oasis*, podobnie jak inne kameralne dramaty Chang-donga, zachwyca umiejętnością potęczenia dwóch wartości: z jednej strony prostoty, która odstania wielkość i wagę dzieła bez zbędnych inkrustracji i efektownych chwytów, a z drugiej – niezwykle wyrafinowania, osiągalnego ledwie zauważalnymi detalami, które wypełniają strukturę filmowego dzieła. Ascetyzm realistycznych historii prezentowanych w kinie koreańskiego stylisty wywodzi się z potrzeby wskrzeszania epifanicznych przypowieści, opowiadania o najbardziej podstawowych emocjach i relacjach. O bogactwie tych intymnych dzieł decyduje zaś precyzyjne operowanie rekwizytem, gestem czy ustawieniem kamery, która wydobywa z filmowanego świata jego magiczny wymiar, uzupełniające przedstawiane historie o pewien naddatek transcendencji. Lee Chang-dong, wyrastający na jedną z najciekawszych osobowości azjatyckiego kina, kontynuuje ten subtelny styl również w swoich dwóch ostatnich filmach: *Sekretnym świetle* (2007), które zdobyło Złotą Palmę dla najlepszej aktorki, oraz *Poezji* (2010), wyróżnionej w Cannes nagrodą za najlepszy scenariusz.

Szałeństwo formy

Znacznie bardziej drapieżna i gwałtowna strona koreańskiej kinematografii objawiła się w utworach czołowego postmodernisty azjatyckiego kina – Park Chan-wooka, znanemu światu głównie za sprawą głośnej „trylogii zemsty”. Jeden z ulubionych reżyserów Quentina Tarantino zadebiutował na początku lat 90., ale stawę zdobył dopiero w 2000 roku za sprawą głośnego thrillera politycznego

J.S.A.: Joint Security Area, opowiadającego o morderstwie dokonanym w zdemilitaryzowanej strefie dzielącej Koreę Północną i Południową. Film okazał się jednym z największych przebojów rodzimego kina. Metaforyczna opowieść o rozdartym narodzie żyjącym w cieniu przemocy i wzajemnie podsycanej nienawiści przyciągnęła przed ekrany miliony Koreańczyków, noszących w sobie traumę historycznych zdarzeń, które pół wieku wcześniej podzieliły ich kraj. Motyw okrucieństwa, który później tak mocno wybrzmiał w czarnym thrillerze *Pan Zemsta* (2002) i dopełniających trylogię *Oldboyu* (2003) i *Pani Zemście* (2005), wiernie powraca w niemal każdym dziele Park Chan-woo-

ka. Jest on jednak praktycznie nieobecny w surrealistycznej komedii *I'm a Cyborg, but That's OK* (2006). Ten zadziwiający popis jego plastycznej wyobraźni udowadnia niespotykaną lekkość twórcy w spajaniu różnych stylistyk. Tradycje melodramatu płynnie łączą się tu z elementami kina science-fiction, spora dawka absurdu zostaje zrównoważona poważnym w istocie przekazem całej historii. Akcja filmu rozgrywa się w szpitalu psychiatrycznym, do którego trafia młoda dziewczyna przekonana o tym, że jest cyborgiem. Zamiast jeść, łąduje swoje „baterie” korzystając z radia tranzystorowego, unika kontaktów z ludźmi i „komunikuje się” tylko z „innymi” maszynami. Z tego stanu może wyzwolić ją tylko miłość, która zjawia się w jej życiu niespodziewanie, wśród sterylnych szpitalnych korytarzy. Podobnie jak w przypadku innych filmów Park Chan-wooka, frenetyczny *I'm a Cyborg, but That's OK* jest utworem o misternej konstrukcji, gdzie wewnętrzne napięcie – rodzące się z formalnego i fabularnego przejawskrawienia – odstania opowieść, którą można interpretować także na serio. Koreański brutalista, niezwykle świadomie korzystający z języka filmowego, staje się tu po raz kolejny komentatorem koreańskiej rzeczywistości i szalonego tempa jej technicyzacji.

W świecie skrajnych emocji

Kolejnym autorem, którego kino oddaje najistotniejsze tendencje we współczesnej południowokoreańskiej kinematografii, jest równie dobrze znany polskiej publiczności Kim Ki-duk. Począwszy od debiutanckiego *Krokodyla* (1996), po ostatnie filmy, takie jak *Samarytanka* (2004) czy *Oddech* (2007), reżyser przygląda się niezwykle, często skomplikowanym, relacjom emocjonalnym. Jego dzieła zawsze pokazują skrajności – przede wszystkim na-

miętność oraz okrucieństwo – wpisane w układy postaci zaludniających jego filmowe światy. Bodaj najdoskonalszym osiągnięciem koreańskiego artysty pozostaje *Wyspa* (2002), wyrastająca z inspiracji klasyką japońskiego kina, *Kobietą z wydm* (1964) Hiroshiego Teshigahary. Milcząca bohaterka angażuje

się w związek z człowiekiem pragnącym śmierci, przywraca go życiu i rozpala w nim namiętność – jednak łącząca ich relacja już na zawsze pozostanie naznaczona śmiercią i upokorzeniem. Ciężar bolesnych emocji, nieodłączny splot miłości i śmierci oraz poczucie obcości wobec otaczającego świata – to wszystko, co wydaje się składać na naczelny leitmotiv dzieł tego poety ekranu, powraca też w jego ostatnim filmie – melancholijnym dramacie *Dream* (2008). Podobnie jak w jego wcześniejszych utworach, niepewna jest tu granica między ulugą i rzeczywistością, jawą i snem. Ascetyczna narracja skrywa kumulowane w bohaterach pragnienia, lęki i tęsknoty, które zaczynają zmieniać ich życie. Filmy Kim Ki-duka to psychologiczne dramaty bez psychologii. Niedopowiedziane i – podobnie jak ich bohaterowie – milczące. Wydaje się, że owo brzemienne milczenie bohaterów jest znakiem tajem-

nicy, swoistą reakcją na niekompletność i nieopisywalność świata. W przypadku impresyjnych budajskich przypowieści, jakim były filmy *Wiosna, lato, jesień, zima....i wiosna* (2003) czy *Pusty dom* (2004), w milczeniu zawierał się przede wszystkim określony rodzaj filozofii i postawy wobec świata. W ostatnim dziele koreańskiego mistrza stanowi ono świadectwo bezradności słowa wobec ekstremum uczuć rodzących się między kobietą i mężczyzną. Bohaterów łączy tajemnicza relacja tkwiąca głęboko w ich podświadomości – jako doświadczenie przekraczające sferę symboliczną, pozostaje więc ona nieopisana, niewypowiedziana. I sprawia, że ich świat ulega stopniowej destrukcji.

Na tropie społecznych absurdów

Motyw gwałtownego rozpadu rzeczywistości często powraca także w filmach innego znakomitego koreańskiego artysty – Bonga Joon-ho. Za przykład może służyć chociażby wyreżyserowany przezeń epizod z nowelowej trylogii *Tokyo* (pozostałe dwie nowele podpisali Michel Gondry i Leos Carax), w którym mikroświat głównego bohatera mieszkającego na rozległym nowoczesnym osiedlu uległ zniszczeniu w potężnym trzęsieniu ziemi, jakie nawiedziło japońską stolicę. Swoiście reinterpretowany motyw rozkładu rzeczywistości odgrywał też istotną rolę w jego mrocznym thrillerze *Zagadka zbrodni* (2003) i metaforycznym horrorze *Host: Potwór* (2006), stanowiącym oryginalny komentarz polityki Stanów Zjednoczonych wobec półwyspu koreańskiego. Bong Yoon-ho, który często przyznaje się do fascynacji kinem Johna Frankenheimera czy Davida Lyncha, na wzór amerykańskich klasyków wykorzystuje gatunkowe schematy do stworzenia uniwersalnych przypowieści. Jego różnorodną twórczość, składająca się

na fascynujący konglomerat rozmaitych tematów, gatunków i form, łączy też inny wspólny mianownik: socjologizujące zacięcie Bonga Joon-ho, który w swoich filmach lubi przyglądać się wnikliwie swojemu społeczeństwu. Już premiera jego pełnometrażowego debiutu – niezależnej czarnej komedii *Szczekające psy nigdy nie gryzą* (*Barking dogs never bite*, 2000) wykonała nieprzewidywalnego twórcę, który krytycznie analizuje zbiorowe i prywatne psychozy, pragnienia i obsesje, funkcjonujące wśród mieszkańców kapitalistycznej Korei. Historia głównego bohatera tego filmu – sfrustrowanego naukowca, przesiadującego wciąż w swoim domu i cierpiącego z powodu odgłosów szczekania okolicznych psów, stanowi dla reżysera idealny punkt odniesienia dla szerszych analiz. Opowieść, która z każdą sceną staje się coraz bardziej zadziwiająca, zamienia się w świetnie napisaną społeczną satyrę i stanowi jedną z najciekawszych koreańskich komedii. Ostatnim jak na razie akordem socjologicznych wizji tego autora jest dramat *Matka* (2009), z podobną maestrią kumulujący w prostej narracji całą galerię problemów, trapiących dzisiejsze koreańskie społeczeństwo. Kino Bonga Joon-ho, podobnie jak pozostałej czwórki reżyserów, składa się na niezwykle spójną filmową wizję i znakomity przykład kina autorskiego, intensywnie naznaczonego silną osobowością twórcy. Wciąż nie przestaje zaskakiwać i niezmiennie utwierdza nas w przekonaniu, że kino koreańskie – to samo, które kiedyś tak chętnie odwotywało się do wzorów z Zachodu – dziś znacznie chętniej pielęgnuje swoją oryginalność i cieszy się kulturową niezależnością.

Magdalena Bartczak

KMAG nr 23 (listopad 2010)

Sen

Dream / Bi-mong
Korea Południowa 2008, 95 min.

scenariusz, reżyseria, montaż: Kim Ki-duk
zdjęcia: Kim Gi-tae
muzyka: Ji Bark
obsada: Joe Odagiri, Lee Na-young
producent: Song Myung-chul
produkcja: Kim Ki-Duk Film

nagrody: 28. Critics Choice Award – nagroda dla najlepszego reżysera przyznawana przez Korean Film Critics Society, nominacja do Złotej Muszli na 52. Międzynarodowym Festiwalu Filmowym San Sebastian

Kim Ki-duk zaprasza widzów do filmowego snu, misternie budując wysmakowaną wizualnie opowieść o uczuciu łączącym dwoje osamotnionych bohaterów: introwertycznego Jina i tajemniczą Ran. Ich znajomość rozpoczyna się w nocy, w której mężczyźnie przyśnił się dziwny i niepokojący sen. Miał on w nim wypadek samochodowy i chwilę później – zamiast pomóc ciężko rannemu kierowcy drugiego pojazdu – uciekł z miejsca zdarzenia. Jin ma przeczucie, że jest to coś więcej niż zwykły nocny koszmar. Jedzie więc na ulicę ze swojego snu, gdzie widzi, że taki wypadek rzeczywiście tej nocy się zdarzył. Niedługo potem poznaje Ran, która okazuje się główną podejrzaną o spowodowanie tej tragicznej kolizji. Kobieta nie przyjmuje zarzutów policji, twierdząc, że przez całą noc spała i ani na chwilę nie opuściła swojego domu. Ich spotkanie stanowi początek niezwyklej relacji, która nie jest do końca przypadkowa: umysły bohaterów łączy tajemnicza zależność wpływająca coraz intensywniej na ich życie.

Najnowsze dzieło mistrza współczesnej koreańskiej kinematografii stanowi baśniową wariację motywów, które zajmują już trwałe miejsce w jego twórczości. Fikcja przeplata się tu z rzeczywistością, sen przenika z jawą, a teraźniejszość – z reminiscencjami przeszłości. Świat bohaterów Kim Ki-duka podszyty jest bolesnym, niemal namacalnie odczuwalnym, niepokojem. Tkanka ascetycznej i powściągliwej narracji skrywa skrajne, tętniące głęboko emocje oraz kumulowane w bohaterach pragnienia, lęki i tęsknoty.

Magdalena Bartczak

Kim Ki-duk

Jeden z najwybitniejszych i najbardziej kontrowersyjnych autorów koreańskiego kina urodził się w 1960 roku w górskiej miejscowości Bonghwa, a od dziewiątego roku życia mieszkał wraz z rodzicami w Seulu. Po odejściu ze szkoły średniej zatrudnił się w fabryce, wstąpił na pięć lat do młynarki i przez dwa lata mieszkał w zakonie. W 1990 roku wyjechał do Paryża, gdzie zajął się malarstwem – ukończył Wydział Sztuk Pięknych i zarabiał na życie sprzedając swoje prace. Po powrocie do ojczyzny otrzymał stypendium Państwowego Instytutu Scenariuszowego, które umożliwiło mu realizację niskobudżetowego debiutu. Jego filmy cieszą się uznaniem na całym świecie i zbierają liczne wyróżnienia na międzynarodowych festiwalach (m.in. Srebrny Niedźwiedź dla *Samarytanki*, nagrody dla *Pustego domu* na 61. MFF w Wenecji).

1996	Krokodyl / Crocodile
1996	Dzikie zwierzęta / Wild Animals
1998	Niebieskie wrota / Birdcage Inn
2000	Prawdziwa fikcja / Real Fiction
2000	Wyspa / The Isle
2001	Address Unknown
2001	Bad guy
2002	Strażnik wybrzeża / The Coast Guard
2003	Wiosna, lato, jesień, zima... i wiosna / Spring, Summer, Fall, Winter... and Spring
2004	Pusty dom / 3-iron
2004	Samarytanki / Samaritan Girl
2005	Łuk / Hwal
2006	Czas / Time
2007	Oddech / Breath
2008	Sen / Dream

Ponad czasem

Beyond the Years / Chun nyun hack
Korea Południowa 2007, 106 min.

reżyseria: Im Kwon-taek
scenariusz: Im Kwon-taek na podstawie powieści Lee Cheong-juna *The Wanderer of Seonghak-dong*
zdjęcia: Jung Il-sung
montaż: Park Sun-duk
muzyka: Kunihiiko Ryo
obsada: Cho Jae-hyun, Oh Jung-hae, Oh Seung-eun
producent: Kim Jong-won
produkcja: Kino2 Pictures

MFF w Toronto 2007, MFF w Cannes 2007, MFF w Wenecji 2007, MFF w Karłowich Warach 2007, MFF w Stambule 2007, Festiwal Kina Azjatyckiego w Deauville 2007

Najnowszy film nestora azjatyckiego kina Im Kwon-taeka jest dokładnie setnym tytułem w jego karierze. To epickie, pełne klasycznej elegancji i malarzkiego piękna dzieło stanowi znakomity dowód na to, że nikt poza tym autorem nie potrafi w tak poetycki sposób portretować na dużym ekranie duchowej i kulturowej historii Korei. Film stanowi adaptację prozy jednego z najwybitniejszych koreańskich pisarzy – Lee Cheong-joona. Historia zawiera kontynuację wątków podjętych w *Sopyonie* – jego najstynniejszej powieści, zekranizowanej przez Kwon-taeka kilkanaście lat wcześniej. W *Ponad czasem* reżyser powraca do motywu pansori (tradycyjnej opery ludowej), wokół którego rozwija słodko-gorzka historia niemożliwych powrotach do utraconej przeszłości. W latach 60. ubiegłego wieku zainteresowanie tymi spektaklami zaczęło zanikać – dzieło koreańskiego reżysera stanowi tym samym nostalgiczny hołd dla sztuki, która powoli odchodzi w zapomnienie.

Główny bohater, były muzyk pansori, przyjeżdża po latach do miasteczka, w którym spędził swoje dzieciństwo. Niegdyś ożywione, pełne kupców i wędrownych muzyków, dziś wydaje się opuszczone, zastygłe w tęsknocie za dawną świetnością. Mężczyzna poszukuje tu śladów obecności pewnej pięknej śpiewaczki – swojej przybranej siostry, z którą niegdyś musiał się rozstać, gdy wyruszył w świat. Skrawki jego tajemniczych wspomnień przeplatających się z teraźniejszością składają się na osobistą wizję historii kraju – rozdartego przez wojnę i żyjącego w cieniu gwałtownych polityczno-społecznych zmian.

Magdalena Bartczak

Im Kwon-taek

Urodził się w 1936 roku w Changsong (dzisiejsza Korea Północna). Na początku wojny koreańskiej wyjechał w poszukiwaniu pracy do Pusan, a w 1956 roku zamieszkał w Seulu, gdzie został asystentem reżysera Chunga Chang-Hwa. Od swojego debiutanckiego utworu *Farewell to the Duman River* (1962) do końca lat 70. realizował głównie lżejsze tematyki nie kino gatunkowe. Przetom w jego twórczości przyniosła *Genealogia* (1979) i *Mandala* (1981), w których zaczął wnikliwiej przyglądać się historii i tradycjom swojego kraju. Najpopularniejszymi i najwyższej cenionymi filmami z jego dorobku stały się zaś późniejsze *Sopyonie* (1993) i *Chunhyang* (2000) – w obu oś fabuły stanowiły historie opiewane w rytmie tradycyjnych pieśni pansori. Od ponad trzydziestu lat uchodzi za jedną z najbardziej znaczących postaci w dziejach koreańskiej kinematografii.

1962	Farewell to the Duman River	1987	Adada
1964	Ten Year's Rule	1988	Yonsan histories
1974	Parade of Wives	1989	Come, Come, Come Upwards
1976	Commando on the Nakdong River	1990	The General's Son
1977	Madame Kye in the Imjin War	1991	Fly High Run Far
1979	Genealogia / Genealogy	1991	The General's Son 2
1981	Mandala	1992	The General's Son 3
1982	Polluted Ones	1993	Sopyonie
1983	Daughter of the Flames	1994	The Tae Baek Mountains
1983	Village in the Mist	1996	Chukje
1985	Gilsotteum	1997	Prostitute
1985	The Surrogate Womb	2000	Chunhyang
1986	Ticket	2002	Strokes Of Fire
		2004	Raging Years
		2007	Ponad czasem / Beyond the Years

projekcje: **26.10** • godz. 20:30 – Muranów; **28.10** • godz. 21:00 – Muranów
8.11 – Kino Pod Baranami [Kraków]; **13.11** – Muza [Poznań]

projekcje: **26.10** • godz. 18:00 – Muranów; **27.10** • godz. 18:00 – KINO.LAB
9.11 – Kino Pod Baranami [Kraków]; **14.11** – Muza [Poznań]

Jestem cyborgiem i to jest OK

I'm a Cyborg but that's OK
/ Saibogujiman kwenchana
Korea Południowa 2006, 105 min.

reżyseria: Park Chan-wook
scenariusz: Park Chan-wook, Jeong Seo-kyeong
zdjęcia: Chung Chung-hoon
montaż: Kim Sang-beom, Kim Jae-beom
muzyka: Jo Yeong-wook
obsada: Im Su-jeong, Jung Ji-Hoon „Rain”, Lee Yong-nyeo, Oh Dal-su
producent: Lee Chun-yeong, Park Chan-wook
produkcja: Moho Films

nagrody: 57. MFF Berlin - nagroda im. Alfreda Bauera,
40. MFF Fantastyki w Sitges - najlepszy scenariusz,
27. MFF Fantasporto - nagroda specjalna

projekcje: **28.10** • godz. 18:00 - Muranów; **30.10** • godz. 21:30 - Muranów
14.11 • Kino Pod Baranami [Kraków]; **12.11** - Muza [Poznań]

Park Chan-wook lubi sprawiać swoim widzom nie-spodzianki i należy do twórców, których dzieła nie-tłatwo poddają się jednoznacznym klasyfikacjom. Kiedy światowa krytyka zdążyła już ochrzcić go mianem „koreańskiego Quentina Tarantino”, reży-ser krwawego *Oldboya* zrealizował film, który – przynajmniej z pozoru – wydaje się odległy od wszy-skiego, do czego dotychczas przyzwyczaił swoich odbiorców. W istocie jednak, ta surrealistyczna love story stanowi kolejny dowód jego nieokietznaney fantazji, eksplozję twórczych pomysłów i smako-witą zabawę różnymi gatunkami: od melodramatu po science-fiction. Groteskowy humor na każdym kroku przeplata się tu z poważnym metaforycznym przekazem, a pozytywna hipnotyzująca energia – z przenikającą ten filmowy świat refleksyjną melan-cholią.

Akcja filmu rozgrywa się w szpitalu psychiatry-cznym, do którego trafia młoda pracownica fabryki Young-goon (w tej roli gwiazda koreańskiego kina Im Su-jeong) po tym, jak próbowała się elektrycz-nie dotądować, „podłączając się” do gniazdka. Dziewczyna sądzi, że jest cyborgiem: zamiast przyjmowania pokarmu łąduje swoje „baterie” przy pomocy radia tranzystorowego, unika kontaktów z ludźmi i „rozmawia” tylko z maszynami. Pewnego dnia, wśród labiryntu sterylnych szpitalnych kory-tarzy poznaje przystojnego Il-soona (granego przez popularnego piosenkarza i modela Junga Ji-Hoo-na), który wierzy, że potrafi wykradać ludziom ich dusze. Chłopak postanawia ją wyleczyć i skłonić do tego, aby znów sięgnęta po jedzenie.

Magdalena Bartczak

Park Chan-wook

Urodził się w 1963 roku w Seulu i studiował filozofię na katolickim Uniwersytecie Sogang, gdzie założył klub filmowy „Club Movie Gang”. Przez kilka lat zajmował się też teorią i krytyką filmową, a szlify w zawodzie zdobywał jako asystent reżysera Kwaka Jae-yonga (późniejszego twórcy głośnego *My Sissy Girl*). Za zarobione pieniądze nakręcił debiutancki *The Moon Is...The Sun's Dream* (1992). Przełom w jego karierze nastąpił osiem lat później, za sprawą realizacji *J.S.A.: Joint Security Area*. Film okazał się artystycznym sukcesem (został zaproszony m.in. na festiwal w Berlinie) i jednym z największych przebojów kasowych w historii koreańskiego kina. Odtąd jego utwory są poka-zywane na najważniejszych międzynarodowych festiwalach. Najgłośniejszy z nich *Oldboy* zdobył Grand Prix na 57. MFF w Cannes.

- 1992** Moon Is the Sun's Dream
- 1997** Saminjo
- 1999** Judgment
- 2000** J.S.A.: Joint Security Area
- 2002** Pan Zemsta / Sympathy for Mr. Vengeance
- 2003** If You Were Me (epizod Never Ending Peace and Love)
- 2003** Oldboy
- 2004** Three Extremes (epizod Cut)
- 2005** Pani Zemsta / Lady Vengeance
- 2006** Jestem cyborgiem i to jest OK / I'm a Cyborg, But That's OK
- 2009** Pragnienie / Thirst

Oaza

Oasis

Korea Południowa 2002, 132 min.

scenariusz, reżyseria: Lee Chang-dong
zdjęcia: Yeong-taek Choi
montaż: Kim Hyun
muzyka: Lee Jae-jin
obsada: Sol Kyung-gu, Moon So-ri, Ahn Nae-sang, Son Byung-ho, Yun Ga-hyun
producent: Cho Min-cheul, Jay Jeon, Myeong Gye-nam
produkcja: Dream Venture Capital

nagrody: nagroda FIPRESCI, SIGNIS i nagroda za najlep-szą reżyserię dla Lee Chang-donga oraz nagroda im. Marcello Mastroianniego dla Moon So-ri – przyznane na 60. MFF w Wenecji, nagroda Baek Sang Art za najlep-szą reżyserię, Golden Space Needle Award dla Sola Kyung-gu i Moon So-ri na 18. MFF w Seattle, specjalna nagroda im. Dana George'a podczas 21. MFF w Vancou-ver, nagroda publiczności na 14. Festiwalu Filmowym w Gardanne

projekcje: **27.10** • godz. 18:00 - Muranów
11.11 - Kino Pod Baranami [Kraków]; **14.11** - Muza [Poznań]

Jest sam środek seulskiej zimy. Jong-du właśnie wyszedł z więzienia i nie mogąc liczyć na szcze-gólne wsparcie rodziny, z trudem adaptuje się z powrotem do życia na wolności. Wkrótce potem poznaje Gong-ju, która cierpi na porażenie móz-gowe i – pozbawiona zainteresowania ze strony najbliższych – spędza całe dnie samotnie w mieszkaniu. Pomiędzy pozostawionymi samym sobie bohaterami rodzi się coraz silniejsza relacja, która zaczyna stanowić dla nich schronienie przed obcą rzeczywistością. Poetyckie dzieło Lee Chang-donga było jednym z pierwszych tytułów, które zwróciły uwagę świa-ta na współczesną kinematografię tego kraju. Film przynosi krytyczną diagnozę koreańskiego społeczeństwa, punktując powierzchowność sto-sunków między ludźmi, rosnącą alienację i brak akceptacji dla inności. Reżyser z powodzeniem wskrzesza formułę gorzkiego miłosnego dramatu, która dotychczas z porównywalną mocą wybrzmie-wa tylko w kinie Rainera Wernera Fassbindera. Podobnie jak niemiecki twórca, Lee Chang-dong opowiada o nieakceptowanym i wstydliwym uczu-ciu łączącym dwoje bohaterów nierozumianych i odrzucanych przez społeczeństwo. O ile jednak u Fassbindera nieszczęśliwi kochankowie stawali się zwykle ofiarami klasowych czy rasowych uprzedzeń, o tyle u koreańskiego mistrza filmowej narracji powodem braku akceptacji jest przede wszystkim ich choroba i niemożność odnalezienia się w otaczającym ich świecie. Ten mocny łądunek boleśnie szczerych emocji zostaje włączony w sub-telną, melancholijną narrację bliską realizmowi magicznemu.

Magdalena Bartczak

Lee Chang-dong

Jeden z najciekawszych reprezentantów autor-skiego kina Korei Południowej przyszedł na świat w 1954 roku w Daegu. Podczas studiów literaturo-z nawczych na Państwowym Uniwersytecie Kyung-pook zajmował się pisaniem sztuk teatralnych i krótkich form literackich, a w 1983 roku wydał pierwszą powieść zatytułowaną *Chonri*. Na począt-ku lat 90. przeniósł swoje zainteresowania na kino: po napisaniu scenariusza do dwóch filmów Parka Kwang-su sam zadebiutował jako reżyser, szybko zdobywając międzynarodowe uznanie – *Green Fish* nagrodzono m.in. specjalnym wyróżnieniem na 26. MFF w Rotterdamie i nagrodą Dragons and Tigers na 16. MFF w Vancouver. W 2002 roku zrezygnował na dwa lata z pracy w przemyśle filmowym, podej-mując posadę ministra kultury Powrócił do reży-serii w 2007 roku, realizując nagrodzone w Cannes *Sekretne światło*.

- 1997** Green Fish
- 1999** Miętowy cukierek / Peppermint Candy
- 2002** Oaza / Oasis
- 2007** Sekretne światło / Secret Sunshine
- 2010** Poetry

Szczekające psy nigdy nie gryzą

Barking Dogs Never Bite / Flandersui gae
Korea Południowa 2000, 106 min.

scenariusz, reżyseria: Bong Joon-ho
zdjęcia: Cho Yong-kyou, Jo Yeong-gyu
montaż: Lee Eun-soo
muzyka: Jo Sung-woo
obsada: Lee Sung-jae, Bae Doo-na, Byeon Hee-bong
producent: Cha Seoung-jae
produkcja: Cinema Service

nagrody: wyróżnienie FIPRESCI na 25. MFF w Hongkon-gu, nagroda dla najlepszego debiutu – 18. Munich Film Festival, nagroda za najlepszy montaż podczas 9. Slam-dance Film Festival, nagroda specjalna dla Cho Sung-woo za muzyką do filmu – 3. Buenos Aires International Festival of Independent Cinema

projekcje: **27.10** • godz. 20:45 - Muranów
10.11 - Kino Pod Baranami (Kraków); **15.11** - Muza (Poznań)

Głównym bohaterem pełnometrażowego debiutu Bong Joon-ho jest bezrobotny i lekko sfrustrowany naukowiec Yun-ju, marzący o pracy na uniwersytecie. Wspólnie z ciężarną żoną mieszka w po-tężnym, nowoczesnym bloku. Jedną z obsesji męż-czynny stają się odgłosy nieustannie szczekających na jego osiedlu psów, których pewnego dnia posta-nawia się pozbyć. Jednak jego działania nie pozo-stają niezauważone: problemem tajemniczego zniknięcia jednego z czworonogów zaczyna inte-resować się mieszkająca nieopodal miłośniczka zwierząt – znudzona swoją pracą sekretarka Hy-eon-nam (w tej roli gwiazda azjatyckiego kina Bae Doo-na). Dziewczyna marzy o tym, aby kiedyś dzięki uratowaniu jakiegoś psa trafić do telewizji – zrobi więc wszystko, aby odkryć, kto stoi za tym procederem.

Niezależna produkcja jednego z najciekawszych współczesnych koreańskich twórców stanowi ory-ginalne potączenie czarnej komedii, kina obyczajowego i kryminatu. Niemal na każdym kroku dają tu o sobie znać ślady inspiracji utworami jednego z mistrzów Bong Joo-ho, Alfreda Hitchcocka. Obok misternie poprowadzonej intrygi i zaskakują-cych zwrotów akcji, o sile tego filmu decyduje też świetnie napisany, iskrzący ironicznym humorem scenariusz (nad którym reżyser pracowa pięć lat) i zmysł wnikliwej socjologicznej obserwa-cji. Znakomita galeria postaci – odzwierciedlają-cych różne zbiorowe i prywatne marzenia, psycho-zy oraz obsesje – składa się na sugestywny portret koreańskiego społeczeństwa w czasach kapitali-stycznych przemian.

Magdalena Bartczak

Bong Joon-ho

Urodził się w 1969 roku w Seulu, gdzie skończył socjologię na Uniwersytecie Yonsei i reżyserię na Koreańskiej Akademii Sztuki Filmowej. Po otrzymaniu nagrody za swój nowelowy *Inco-herence* (1995), znalazł fundusze na realizację pełnometrażowych przedsięwzięć. W 2003 roku nakręcił oparty na autentycznej historii thriller *Zagadka zbrodni* (wyróżniony m.in. Srebrną Muszlą i nagrodą FIPRESCI na 45. MFF San Sebastian). Trzy lata później ogromną popularność (niemal 13 milionów widzów w samej Korei Południowej) przyniósł mu metaforyczny horror *Host: Potwór*. Jego ostatni film – dramat *Matka* – został uhono-rowany na wielu międzynarodowych festiwalach, zdobywając m.in. trzy Asian Film Awards (Hong-kong), specjalne wyróżnienie na 5. MFF w Dubaju i nominację w kategorii najlepszego zagranicznego filmu do Independent Spirit Award.

- 1993 Baeksaein (kr.m.)
- 1994 Memory Within the Frame (kr.m.)
- 1994 Incoherence (kr. m.)
- 2000 Szczekające psy nigdy nie gryzą / Barking Dogs Never Bite
- 2003 Zagadka zbrodni / Memories of Murder
- 2004 Digital Short Films by Three Filmmakers 2004 (epizod Influenza)
- 2006 Host: Potwór / The Host
- 2008 Tokyo! (epizod Shaking Tokyo)
- 2009 Matka / Mother

Mały pingwin Pororo

Pororo the Little Penguin
reż. Cho Jong, Korea Południowa 2003, 50 min.

W współpracy z Centrum Kultury Ambasady Republiki Korei, przygotowany został specjalny program porankav dla dzieci w kinie Muranów. W sobotę 30 października najmłodszy widzowie poznają bohatera ulubionej animacji koreańskich dzieci – matego pingwina Pororo. Po filmie odbędą się warsztaty plastyczne oraz pokaz koreańskiego stroju hanbok, które dzieci będą mogły również przymie-rzyć.

Daleko, daleko stąd, leży wyspa pokryta śniegiem i lodem, niezbadana i nieskażona ludzką cywilizacją. Na wyspie, w samym środku niewielkiego lasu, znajduje się mała wioska zamieszкана przez zwie-rzątka. Nie wiadomo, jak się tam znalazły, ale w oczy-wisty sposób zamieszkały wspólnie w małej wiosce potożonej w dolince, gdzie słońce świeci najmo-cniej, a podmuchy wiatru są łagodniejsze.

Wśród mieszkańców wioski jest Pororo - bardzo dociekliwy i psotliwy pingwinek, a także jego przy-jaciele - dobroduszny miś polarny Poby, wścibski lisek Eddy, nieśmiały i lękliwy bóbr Loopy, przyja-cielsko nastawiona do wszystkich pingwinka Petty i zawsze radosny koliber Harry. Każde zwierzątko ma niepowtarzalny charakter i własne zdanie, co po-woduje mniejsze lub większe zamieszanie w cichym, śnieżnym świecie. Jednak wszyscy są tutaj dobry-mi przyjaciółmi i w razie kłopotów zawsze mogą na siebie liczyć.

projekcja: **30.10** • godz. 11:00 - Muranów, projekcja z lektorem, czyta Anna Gajewska

Pan Zemsta

Sympathy for Mr Vengeance
/ Boksuneun naui geot
Korea Południowa 2002, 129 min.

reżyseria: Park Chan-Wook
scenariusz: Park Chan-Wook, Lee Jae-Sun, Lee Mu-Yeong, Lee Yong-Jong
zdjęcia: Kim Byung-Il
montaż: Kim Sang-Beom
muzyka: Pae Hyun-Jin
obsada: Kang-ho Song, Ha-kyun Shin, Du-na Bae, Ji-Eun Lim
producent: Lee Jae-Soon, Lim Jin-Gyu
produkcja: CJ Entertainment, Studio Box

nagrody: nagroda dla najlepszego filmu azjatyckiego MFF Fant-Asia 2003, nagroda dla najlepszego filmu MFF Filadelfia 2003

Quentin Tarantino, który później komplemen-
tował koreańskiego reżysera za *Oldboya*, okreś-
lił ten film jako znacznie bardziej tarantinow-
ski niż wszystkie produkcje, które udało mu
się kiedykolwiek nakręcić. Mroczny *Pan Zemsta*
stanowi pierwszy rozdział trylogii zemsty,
który w kinie koreańskim da początek nurto-
wi tak zwanych *hard-boiled movies* – brutal-
nych filmowych historii o krwawej wendecie.
Azjatycki postmodernista po raz pierwszy w swo-
jej karierze podejmuje tu temat odwetu i po raz
pierwszy z taką wnikliwością odstania perwer-
syjną stronę człowieka.

Bohaterem tej ponurej opowieści jest Park
Dong-jin, właściciel fabryki, który pewnego
dnia dowiaduje się, że jego ukochana córka
została uprowadzona. Pomimo spełnienia
wymagań porywaczy, niedługo potem znajduje
ją martwą. Chcąc ukarać tych, których uważa
za winnych zbrodni, zdesperowany mężczyzna
rozkreca nieprzerwaną spiralę przemocy. Ten
zwykły, spokojny obywatel szybko zamienia się
w żądną krwi bestię, a pozornie harmonijna
i bezpieczna rzeczywistość niespodziewanie
ujawnia swoje okrutne oblicze. Misternie skon-
struowane dzieło Park Chan-wooka jest filmem
jednocześnie chłodnym i boleśnie emocjonal-
nym, realistycznym i komiksowo plastycznym.
Pełnym sadystycznego artyzmu i zachwycającego
barokowego przepychu. Każdy najmniejszy frag-
ment tej wielopoziomowej opowieści zwiększa
wrażenie osaczenia, tworząc piekielny świat,
w którym wszystko może się zdarzyć, bo wszys-
tko jest dozwolone.

Oldboy

Oldboy / Oldeuboi
Korea Południowa 2003, 119 min.

reżyseria: Park Chan-wook
scenariusz: Hwang Jo-yun, Lim Joon-hyung, Park Chan-wook na podstawie komiksu *Old Boy* Tsuchiyi Garona i Minegishiego Nobuakiego
zdjęcia: Jung Jung-hoon
montaż: Kim Sang-bum
muzyka: Cho Young-wuk
obsada: Choi Min-sik, Yoo Ji-tae, Gang Hye-jung, Chi Dae-han
producent: Kim Dong-joo
produkcja: Show East, Egg Films

nagrody: Grand Prix na 57. MFF w Cannes, nagroda dla naj-
lepszego reżysera i aktora na 4. Asia- Pacific Film Festival,
nagroda za najlepszą reżyserię podczas 2. MFF w Bangkoku,
nagroda publiczności – 5. MFF w Bergen, British Indepen-
dent Film Award dla najlepszego filmu zagranicznego, Złoty
Dzwon w kategoriach: najlepszy reżyser, aktor, montaż, muzy-
ka, oświetlenie, Hongkong Film Award dla najlepszego fil-
mu azjatyckiego, nagroda dla najlepszego filmu na Cata-
lonian International Film Festival w Sitges, nagroda publicz-
ności – 15. Stockholm Film Festival

Bohaterem drugiej części słynnej trylogii zemsty
jest czterdziestoparoletni Dae-su, który pewnego
wieczoru zostaje uprowadzony z budki telefonicznej
i zamknięty w tajemniczym mieszkaniu. Zamienia się
ono na piętnaście lat w jego więzienną celę, a jedy-
nym towarzyszem mężczyzny w tej klaustrofobicz-
nej przestrzeni jest telewizor. I właśnie za pośred-
nictwem telewizji bohater dowiaduje się, że jego
żona została brutalnie zamordowana, córka por-
wana, a on sam – stał się głównym podejrzanym o te
zbrodnie. Z biegiem lat Dae-su stopniowo przyzwy-
czaja się do życia w izolacji i niewoli. Ćwicząc swój
umysł i ciało, poprzysięga zemstę na tym, kto tak
okrutnie zniszczył jego życie. Kiedy bohater podej-
muje próbę ucieczki, zostaje niespodziewanie
uwolniony...
Mroczny i krwawy dramat Park Chan-wooka to prze-
de wszystkim piętrzące się zwroty akcji, fabularne
zaskoczenia, znakomite aktorstwo, szybki montaż
i świetna, grająca na emocjach muzyka. Te wszystkie
precyzyjnie wymieszane składniki tworzą prawdzi-
wy filmowy żywioł, który porywa widza i długo nie
pozwala o sobie zapomnieć. Ale za perfekcyjnym
rzemiosłem kryje się coś istotniejszego: duszna jak
u Franza Kafki przypowieść, w której dają o sobie
znać echa antycznych tragedii oraz ślady Jungow-
skich teorii o zapisanych w podświadomości arche-
typach. Koreański mistrz kina zamienia się tu
w iluzjonistę, który bawi się naszą fascynacją tym,
co ekstremalne, ale oferuje też coś, o co we
współczesnym kinie coraz trudniej: przeżycie boles-
nego, lecz wyzwającego katharsis.

Park Chan-wook

Urodził się w 1963 roku w Seulu i studiował filozofię
na katolickim Uniwersytecie Sogang, gdzie założył
klub filmowy „Club Movie Gang”. Przez kilka
lat zajmował się też teorią i krytyką filmową, a
szlify w zawodzie zdobywał jako asystent reżysera
Kwaka Jae-yonga (późniejszego twórcy głośnego
My Sissy Girl). Za zarobione pieniądze nakręcił
debiutancki *The Moon Is...The Sun's Dream*
(1992). Przetom w jego karierze nastąpi osiem lat
później, za sprawą realizacji *J.S.A.: Joint Security
Area*. Film okazał się artystycznym sukcesem
(został zaproszony m.in. na festiwal w Berlinie)
i jednym z największych przebojów kasowych w
historii koreańskiego kina. Odtąd jego utwory są
pokazywane na najważniejszych międzynarodowych
festiwalach. Najgłośniejszy z nich *Oldboy* zdobył
Grand Prix na 57. MFF w Cannes.

- 1992 Moon Is the Sun's Dream
- 1997 Saminjo
- 1999 Judgment
- 2000 J.S.A.: Joint Security Area
- 2002 Pan Zemsta / Sympathy for Mr. Vengeance
- 2003 If You Were Me (epizod Never Ending Peace and Love)
- 2003 Oldboy
- 2004 Three Extremes (epizod Cut)
- 2005 Pani Zemsta / Lady Vengeance
- 2006 Jestem cyborgiem i to jest OK / I'm a Cyborg, But That's OK
- 2009 Pragnienie / Thirst

Nowe kino Singapuru – na przekór odczarowaniu

Lata 90. w praktycznie nieistniejącej wcześniej kine-matografii Singapuru przynoszą radykalną zmianę. To nie tyle transfuzja świeżej krwi, ile tworzenie krwiobiegu od podstaw. Pojawiają się młodzi, niezależni, odważni reżyserzy i producenci gotowi sprostać temu wyzwaniu. Ulegając światowym trendom, które wynoszą na szczyt skupione na lokalnej specyfice kino z Argentyny, Turcji, Tajlandii, czy Chin, singapurczycy w realistycznym stylu opowiadają o tym, co ich otacza. Nie unikając mrocznych zakątków rzeczywistości, w swoich filmach łamią stereotypy przez lata wypracowywane przez oficjalne ideologiczne, czy komercyjne agendy.

Travelers z Zachodu, tropiciel „azjatyckości”, przybywając do Singapuru – być może jak słynny dziennikarz i znawca Azji Tiziano Terzani – będzie się mიაł pomiędzy podziwem a obrzydzeniem, zachwytem a przerażeniem. Niezależnie od światopoglądu uzna zapewne, że singapurski eksperyment, dzieło ojca modernizacji, wieloletniego przywódcy tego państwa-miasta – Lee Kuna Yewa, przyniósł sukces. Ale cena dobrobytu była ogromna. Równolegle z rajs-kim miastem rośnięte społeczeństwo pozbawione właściwości, idealnie podporządkowane normie. Restrykcyjne prawo regulowało życie w każdym z wymiarów, rządzący system polityczny pod pozorami demokracji ukrywał dyktaturę. Skuteczność, klarowność, porządek, status największego w Azji supermarketu dóbr konsumpcyjnych i najlepszego centrum edukacji, próżność i duma – tak Terzani opisywał Singapur, wspominając zapach i temperaturę tropików, zastąpione chłodem klimatyzacji, sterylnością hoteli i cen-trów handlowych.

Ambitny Lee Kun Yew przekształcił równikowy port w centrum nowoczesności. Wieloetniczne Miasto Lwa – do jego społeczności dotarli też m.in. Malajowie i Hindusi – stało się stolicą trzecich Chin, Chin-diaspory. Wcześniej będąc brytyjską kolonią, autonomię uzyskało w 1959 roku.

Mimo kwitnącej tuż za miedzą kinematografii malezyjskiej i chińskiej, przez lata Singapur bywał jedynie planem filmowym dla zagranicznych produkcji i aktorską bazą. Za pierwszy „prawdziwie” singapurski film uznaje się *Medium Rare* z 1991 roku Brytyjczyka Arthura Smitha, wyprodukowany przez Errola Panga. To oparta na faktach historia życia Adriana Lima, skazanego na śmierć w 1988 roku za zabójstwo dwójki dzieci. Dopiero cztery lata później powstała *Bugis Street Yonfana*, reżysera z Hongkongu. Akcja filmu rozgrywa się w jednej z historycznych dzielnic Singapuru, która już w latach 50. XX wieku zdobyła międzynarodową sławę jako dzielnica transwestytów i transseksualistów. Na fali architektonicznych i moralnych przemian w mieście, w połowie lat 80. została zamieniona w zespół handlowo-restauracyjno-rekreacyjny, tracąc swój unikalny, niepokorny charakter. W tym samym roku swój pierwszy pełnometrażowy film nakręcił i wyprodukował niezależny Eric Khoo (urodził się w 1965 roku w Singapurze), dziś wielokrotnie nagradzany na międzynarodowych festiwalach, najbardziej rozpoznawalny na świecie reżyser z Miasta Lwa, producent znaczących singapurskich filmów m.in. Roystona Tana, symbol narodzin nowej singapurskiej kinematografii.

W *Mee Pok Man* Eric Khoo opowiada o szalonej miłości nieśmiętego sprzedawcy makaronu do przesiadującej w jego barze prostytutki. Ten dojrzały, poprzedzony realizacją wielu krótko-

metrażówek, debiut zawiera wątki, które na stałe wejdą do filmografii reżysera. Swoich bohaterów „na dorobku” Khoo umieszcza wsceneriach niczym nie przypominających Singapuru z turystycznego folderu. To stare, kolonialne dzielnice miasta, znaczone odpadającym tynkiem, z wąskimi uliczkami, na których można jeszcze spotkać oferującego swoje usługi wróżbitę. Albo rozsypujące się blokowiska z dziecięcymi rysunkami na ścianach (graffiti jest w Singapurze zakazane pod karą więzienia), w których nikt nie przeszkodzi palaczowi (palenie papierosów, podobnie jak żucie gumy, jest w miejscach publicznych zabronione). W tle akcji znaleźć można komunalne mieszkania, chińskie i indyjskie targi pełne najdziwniejszego jedzenia i przypraw, sklepiki i niewielkie uliczne restauracje. Khoo we współczesnym Singapurze tropi namacalne ślady przeszłości.

W kolejnym swoim filmie *12 pięter* (*12 Storeys*, 1997), pierwszej singapurskiej produkcji zaproszonej na festiwal w Cannes, z jednego piętra w bloku uczyni mikrokosmos, by oświetlić z minuty na minutę coraz bardziej jaskrawe i gorące problemy singapurskiej społeczności. Od niespełnionych marzeń przybyszów z kontynentalnych Chin, przez aspiracje wkraczających w życie młodych Singapurczyków, rozmawiających w domu po angielsku, restrykcyjną moralność, której strażnikiem ma być zakochany w siostrze brat, przez hipokryzję, międzypokoleniowe niezrozumienie, po samobójstwa, których przyczyną stają się brak sensu i celu w życiu, frustracja, narkotyki.

W *Me Pok Man* po raz pierwszy Khoo zajrzy pod dywan rajskiej wyspy, pokaże swoją koncepcję świata zdominowanego przez przemoc i kontrolę. Dziewczyna nie może z dnia na dzień opuścić swoich alfonsov, ci nie mają skrupułów, żeby pobiec

chłopaka, którego nawet nie podejrzewają o to, że pomaga jej w ucieczce. A zresztą sama „ucieczka” jest dziełem przypadku. Przypadek, wykluczony z życia Singapurczyków, u Khoo pojawia się nieustannie, czyniąc egzystencję jego bohaterów jeszcze bardziej chwiejną.

Przemoc – ta jawna i ta symboliczna – często występuje w duecie z cielesnością, ciało staje się tu znakiem ułomności, słabości, niedopasowania. Reżyser nie unika skrajności – jedną z bohaterek *12 pięter* jest otyła młoda kobieta, prześladowana przez matkę. To ciało przeszkadza jej w „normalnym” życiu, podobnie jak otytemu ochroniarzowi, tak samo narażonemu na rodzinny mobbing, bohaterowi *Bądź ze mną* (*Be with Me*, 2005) – w miłosnym spełnieniu. W *Mój czarodziej* (*My Magic*, 2008) dawny mistrz magii, wielki Hindus – po odejściu żony staczający się w otchłań alkoholizmu – poświęci swoje ciało dla lepszego życia dorastającego syna. Podda je torturom, wystąpi w spektaklu wytrzymałości, by zaspokoić perwersyjne zachcianki chińskiego mafioza. Bohaterką *Bądź ze mną* jest z kolei Theresa Chan, niewidząca i niestyszająca poetka, na podstawie jej książki powstał scenariusz filmu.

Bądź ze mną, milczący poemat poświęcony uczuciom, złożony z kilku przeplatających się miłosnych historii, jak żaden inny film Khoo – lubiącego ciemne zautki, zagubionych w nich outsiderów, realistyczne, z wirtuozerią wygrywane sytuacje – przygląda się drugiej stronie medalu, wkracza w chłodną przestrzeń metropolii, próbując odnaleźć w niej odrobinę ciepła i prawdy. Bohaterowie jego poprzednich filmów, dobrzy, nieraz naiwni, innym razem słabi, ludzie w putapce okrutnego świata zwykle przegrywali. *Bądź ze mną* skupia się na wewnętrznym pięknie postaci, stroniąc od zbyt

oczywistej konfrontacji ze złem.

Do producenckiej stajni Erica Khoo należą zarówno uznani twórcy, jak i ekscentryczni nowicjusze, tacy jak Toh Hai Leong, singapurski krytyk filmowy, autor kultowej satyry na życie niezależnego filmowca, fikcyjnego dokumentu z 2004 roku – *Zombie Dogs*. Bohaterem filmu jest sam reżyser, który kręci film o sobie, próbujący nakręcić film właściwie bez pieniędzy. Niemal nie znika sprzed kamery i nie przestaje mówić o swoim projekcie w szybkim singlishu – singapurskiej wersji angielskiego, którym mieszkańcy Singapuru posługują się na co dzień. Film ma być obrazoburczy i pornograficzny, ma obnażać słabości i obsesje żyjącego „pod sznurek” społeczeństwa, które ukrywa swoją ciemną stronę. Reżyser wykorzystuje w nim ulubionych aktorów Erica Khoo i sceny z jego filmów. Prowadzi intymne rozmowy. W końcu zamiast przystąpienia do realizacji projektu, pozostaje mu wymyśloną historię narysować, ponieważ na więcej go nie stać.

Z pewnością większym budżetem mogą pochwalić się filmy Roystona Tana, których Khoo jest producentem. Tan (rocznik 1976) w 2003 roku zadebiutował pełnometrażowym filmem *15: The Movie* o wojnie gangów na przedmieściach Singapuru. Film przysporzył mu kłopotów z cenzurą, ponieważ powszechnie uważa się, że przestępczość w Mieście Lwa niemal nie istnieje. W wyniku nacisku Singapore Board of Film Censors (BFC) był zmuszony dokonać cięć. Cenzorom nie spodobało się także to, że bohaterowie filmu zamiast po mandaryńsku czy angielsku, rozmawiają w chińskim dialekcie hokkien. Inspirując się tymi doświadczeniami, reżyser nakręcił potem krótkometrażówkę *Cut*. Po zrealizowaniu kameralnego *4:30* (2005) Tan zajął się sceną getai. Poświęcił jej komedie *881* (2007), która okazała się ogromnym hitem, a także późniejszy

12 Lotus (2009). Getai to rodzaj plenerowego koncertu-przedstawienia wystawianego podczas święta duchów w Singapurze, przypadającego na siódmy miesiąc roku według kalendarza lunar-nego. To specyficzny musicalowy show: wykonawcy występują w krzykliwych, rewiiowych kostiumach, a scena, niczym dyskoteka, oświetlona jest mocnymi światłami o ostrych barwach. Filmy Tana opowiadają historie z życia gwiazd getai, a także wykorzystują jego stylistykę. Ostatnio Eric Khoo wyprodukował wyciszony, intymny dramat *Sandcastle* (2010) w reżyserii Boo Junfenga. Jego bohaterem jest nastolatek, który w obliczu śmierci dziadka przerywa rodzinne milczenie. Nietypowo jak na przedstawiciela nowego, młodego pokolenia, wracając do przeszłości, ze skomplikowanych losów swoich rodziców układa historię współczesnego Singapuru.

Agnieszka Szeffel

Miesięcznik KINO nr 10/2010, www.kino.org.pl

FILM ZAMKNIĘCIA

Ziemia [warszawa]

Earth [warsaw]
Singapur 2009, 43 min.

scenariusz, reżyseria: Ho Tzu Nyen
zdjęcia: Amandi Wong
światło: Andy Lim
obsada: Erik Wayne Goh, Andy Hillyard, Paul Lucas, Jim Gan, Jason Chang Wai Chong, John Low, Dorothy Khoo, Sean Mossaley, Jae Leung
producent: Fran Borgia
produkcja: Tzulogical Films, Akanga Film Asia

festiwale: MFF w Wenecji 2009, MFF w Rotterdamie 2010, MFF w Hongkongu 2010

Projekcja specjalnej, kuratorskiej wersji filmu z muzyką na żywo w wykonaniu Wolframa (Dominika Kowalczyka), przygotowywaną we współpracy z reżyserem, Ho Tzu Nyenem.

projekcja: **1.11** • godz. 20:30 - Muranów

Hipnotyzująca postapokaliptyczna alegoria, obraz wideo dorównujący malarskim pierwowzorem, zbudowany ze światła, muzyki, ludzkich ciał, przedmiotów i roślin. Wszystko to zostało ułożone w kompozycję - pozornie beztadną, w rzeczywistości niezwykle precyzyjną - a następnie ukryte w mroku. Kamera płynnie niczym wąż prześlizguje się po tym butwiejącym królestwie pełnym dramatycznych pów i gestów, jakby wyjętych z twórczości Caravaggia. Raz srebrny, metaliczny, innym razem ciepły blask ujawnia świeże rany, nieobecne spojrzenia, aksamitną gładkość skóry. Gdy w świetle lamp materia ożywa, w kadrze odgrywane są fragmenty sennego spektaklu. Gdy kamera oddala się i zatrzymuje, obejmując całą scenę, na myśl przychodzą romantyczne przedstawienia w rodzaju *Tratwy Meduzy* Théodore’a Géricaulta. *Ziemia* wydaje się bliska ostatnim eksperymentom Petera Greenaway’a, odkrywającym za pomocą technologii cyfrowych klasyczne dzieła malarstwa, ich formalne piękno i wciąż aktualny, domagający się rozszyfrowania przekaz.

Agnieszka Szeffel

Wolfram (Dominik Kowalczyk)

Na początku lat 90. aktywny na polu mail-art, graffiti (szablony), art-zine. Obecnie głównie zajmuje się projektowaniem stron www. W solowej działalności pod aliasem Wolfram gra muzykę elektroniczną oscylującą pomiędzy stylistyką ambient i noise, pozwalając sobie czasem na eskapady w stronę purenonsensowej plądrofonii lub nietanecznych rytmów i pulsacji. W latach 2000-2010 wydał 6 albumów i umieścił swoje utwory na kilkunastu składankach. Bliski współpracownik Polycephala - CDRowego labelu wydającego w latach 2000-2003 współczesną polską muzykę elektroniczną. Obecnie blisko związany z wytwórnią Monotype Records. Od 2005 wraz z byłymi członkami grupy Stworywodne: Karolem Koszniecem i Jakubem Mikołajczykiem tworzy trio Komora A, grające muzykę improwizowaną i noise. W ostatnich latach zajął się też tworzeniem muzyki dla teatru oraz ma na koncie pierwszą instalację dźwiękową, prezentowaną na tegorocznej edycji festiwalu Warszawska Jesień. W 2008 roku w efekcie kilkuletniej współpracy z Kamilem Antosiewiczem ukazała się płyta *Mem & Wolfram Koniec*. Mimo tej nazwy Wolfram wciąż działa i po pięcioletniej przerwie pracuje nad nowym albumem solowym. Mieszka i pracuje w Warszawie.

wolfram.art.pl

Tutaj

Here
Singapur 2009, 86 min.

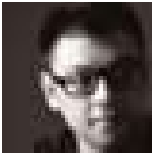
scenariusz, reżyseria: Ho Tzu Nyen
zdjęcia: Jack Tan
obsada: John Low, Jo Tan, Hemang Yadav, Andy Hillyard, Sudeep B. Singh, Paul Lucas, George Kuruvilla
producent: Fran Borgia, Michel Cayla, Jason Lai
produkcja: Akanga Film Productions, GSMPRJCT Media, M’GO Films, Oak 3 Films, Tzulogical Films

projekcje: **31.10** • godz. 20:00 - Muranów; **1.11** • godz. 18:00 - KINO.LAB
10.11 - Światowid (Katowice); **13.11** - Kino Pod Baranami (Kraków); **15.11** - Muza (Poznań)

Eksperymentalna w formie opowieść o „filmowych” procesach, zachodzących w ludzkiej świadomości, o jej wędrówkach pomiędzy wnętrzem, a tym, co na zewnątrz. Erudyta, „malarz” wideo - Tzu Nyen Ho, zainspirowany książkami Michela Foucaulta, a w szczególności Gillesa Deleuze’a i Félix’a Guattariego, filozofów i „schizoanalityków”, próbujących uwolnić nowoczesne społeczeństwo od Freudowskiej psychoanalizy, do pomocy neurotycznym osobowościom naszych czasów angażuje kino. Robi to w sposób przewrotny i wyjątkowo malowniczy. Jego celem jest wywołanie u widza konsternacji, zatrzymanie zyczącego procesu myślowego, po-pchnięcie go ku nowym obszarom. W tym celu, biorąc kamerę do ręki, dokonuje dokumentacji „przypadku”, projektując jednocześnie kinematograficzną grę. Skomplikowane? Być może, ale dzięki temu jego film na naszych oczach staje się pełną uroku tajemnicą.

Jesteśmy świadkami morderstwa. Jeden z głównych bohaterów filmu, zabijając swoją żonę, ma wrażenie, jakby oglądał film. Pod wpływem traumatycznego zdarzenia traci głos. Zostaje umieszczony w specjalnym szpitalu psychiatrycznym, który swoim pacjentom oferuje filmową terapię. W życiu nic nie zdarza się dwa razy i tylko pamięć niepewnie próbuje przewijać przeszłość jak taśmę w mózgu. Zadaniem pacjentów jest zrealizować film wideo, który stanie się pozytywną alternatywą dla złych instynktów, które kazały im zabijać i krzywdzić. Terapeutyczna moc kina ma jednak różne, nie tak oczywiste, właściwości.

Agnieszka Szeffel

GOŚĆ SPECJALNY FESTIWALU Ho Tzu Nyen

Urodził się w 1976 roku. Singapurski artysta multimedialny, performer i reżyser, twórca malarstwa wideo i spektakli z pogranicza teatru i kina. Swoje prace pokazuje na całym świecie, w galeriach i na festiwalach, brał udział m.in. w Biennale w Sao Paulo (2004), Triennale Sztuki Azjatyckiej w Fukuoka (2005), Biennale w Singapurze (2006), KunstenFestiwaldesArts (2006 & 2008), wystawia w paryskim Centre Pompidou, ZKM w Karlsruhe, w Institute of Contemporary Arts w Londynie. Jego krótkometrażówki były oglądane na międzynarodowych festiwalach: w Clermont-Ferrand (2008), Oberhausen (2007 – 2009), Jeonju (2008), Seattle (2008), w Rotterdamie i Vancouver. Debiutował filmem *Tutaj* w 2009 r. Pracuje już nad kolejnym długim metrażem *Endless Day*.

2003 Utama – Every Name in History Is I [kr.m.]
2005 4 X 4: Episodes of Singapore Art [kr.m.]
2006 The Bohemian Rhapsody Project [kr.m.]
2006 Sejarah Singapura [kr.m.]
2007 Reflections [kr.m.]
2007 Lucky 7 [kr.m.]
2009 Newton [kr.m.]
2009 Tutaj / Here
2009 Ziemia / Earth

Bądź ze mną

Be with Me
Singapur 2005, 93 min.

reżyseria: Eric Khoo
scenariusz: Eric Khoo, Kim Hoh Wong, inspiracja – Theresa Poh Lin Chan
zdjęcia: Adrian Tan
muzyka: Kevin Mathews, Christine Sham
obsada: Theresa Poh Lin Chan, Chiew Sung Ching, Lawrence Yong, Elizabeth Choy, Seet Keng Yew, Lynn Poh, Poh Huat Lim, Ezann Lee, Samantha Tan, Jason Tan
producent: Jacqueline Khoo, Brian Hong
produkcja: Zhao Wei Films, Infinite Frameworks Pte. Ltd.

nagrody: nagroda publiczności CJ Asian Independent Film Festival, specjalne wyróżnienie MFF w Tokio, najlepszy reżyser FF w Turynie, najlepszy reżyser Festiwalu Kina Niezależnego w Brukseli, FIPRESCI MFF w Sztokholmie

projekcje: **29.10** • godz. 18:00 - Muranów
9.11 - Światowid (Katowice)

Milczący poemat poświęcony uczuciom, złożony z kilku przeplatających się historii, jak żaden inny film Khoo – lubiącego ciemne zaułki, zagubionych w nich outsiderów, pulsujące marginesy oglądane przez naturalistyczną lupę – odstania drugą stronę medalu. Wkracza w chłodną przestrzeń metropolii, próbując odnaleźć w niej odrobinę ciepła i prawdy. Bohaterowie poprzednich filmów Khoo, dobrzy, naiwni, innym razem po prostu słabi, ludzie w putapce okrutnego świata zwykle przegrywali. *Bądź ze mną* skupia się na wewnętrznej sile i pięknie postaci, stroniąc od zbyt oczywistej konfrontacji ze złem.

Jedną z bohaterek filmu jest Theresa Chan, niewidząca i niestyszająca poetka, to na podstawie jej książki powstał scenariusz, to ona nadaje ton opowieści, jej utomne ciało jest tu jak błyszcząca stal, wytrzymałe, choć tak kruche. Miłość w każdej z opowyadanych historii wydaje się niespetniona, szczęście utracone. Związek dwóch zakochanych w sobie nastolatek okazuje się przelotnym romansem, obsesyjne uczucie pogardzanego, otyłego ochroniarza do pięknej zamożnej dziewczyny – w punkcie wyjścia niemożliwe, ból sklepikarza w obliczu choroby i śmierci żony – niczym nieutulony. A jednak życie w swoich paradoksach, którymi Khoo z wdziękiem żongluje, ma trudny do przeoczenia smak. Być może ową wpływającą na niego, halucynogenną ingrediencją jest nadzieja, a może przypadek, odprysk przeznaczenia. Formalny minimalizm spleciony z melancholijną muzyką Kevina Mathewsa i poetycką narracją Theresy Chan porusza.

Agnieszka Szeffel

Eric Khoo

Najbardziej rozpoznawalny singapurski reżyser i producent filmowy (Zhao Wei Films), symbol narodzin w latach 90. XX wieku nowej singapurskiej kine-matografii. Urodził się w 1965 roku w Singapurze, wykształcenie zdobywał w tamtejszym United World College of South East Asia oraz w City Art Institute w Sydney. Realizuje i produkuje filmy krótkometrażowe i reklamowe, wideoklipy, seriale telewizyjne. Jego długie metraże są pokazywane i nagradzane na prestiżowych międzynarodowych festiwalach – *12 pięter* (1997) by pierwszym w historii filmem singapurskim zaproszonym na festiwal w Cannes. W 1999 roku został umieszczony przez magazyn Asiaweek wśród 25 najbardziej wpływowych postaci azjatyckiego kina i telewizji. W tym samym roku został nagrodzony Singapore Youth Award za wkład w rozwój narodowego przemysłu filmowego.

Reżyser:	Producent:
1985 When The Magic Dies	1999 Liang Po Po – The Movie, reż. Bee Lian Teng
1990 Barbie Digs Joe	2000 Stories About Love, reż. Chee Kong Cheah, Abdul Nizam, James Toh
1991 August	2001 One Leg Kicking, reż. Khoo Koh
1992 Carcass	2003 15: The Movie, reż. Royston Tan
1993 Symphony 92.4 Fm	2004 Zombie Dogs, reż. Toh Hai Leong
1994 Pain	2006 4:30, reż. Royston Tan
1995 Mee Pok Man	2007 881, reż. Royston Tan
1997 12 pięter / 12 Storeys	2010 Sand Castle, reż. Boo Junfeng
2000 Home Vdo	
2005 Bądź ze mną / Be with Me	
2006 No Day Off	
2008 Mój czarodziej / My Magic	

12 pięter

12 Storeys / Shier lou
Singapur 1997, 105 min.

reżyseria: Eric Khoo
scenariusz: Eric Khoo, James Toh
zdjęcia: Yoke Weng Ho
muzyka: Kevin Mathews
obsada: Jack Neo, Quan Yifeng, Boon Pin Koh, Roderick Lim, May Yee Lum, Lucilla Teoh, Neo Swee Lin
producent: Jacqueline Khoo, James Toh, Brian Hong, Jimmy Wee
produkcja: Zhao Wei Films, Brink Creative, Springroll Entertainment

nagrody: UOB Young Cinema Award I NETPAC – FIPRESCI 10. MFF w Singapurze, Golden Maile Award dla najlepszego filmu 17. MFF Hawaje, MFF Cannes

projekcje: **30.10** • godz. 18:00 - KINO.LAB
8.11 - Światowid (Katowice)

Każde miejsce na Ziemi, nawet najmniej atrakcyjne, może okazać się kopalnią złota, gdy tylko poświęci mu się trochę czasu. Wystarczy usiąść w herbaciarni, popatrzeć na ludzi, pójść do sklepu czy do fryzjera. Eric Khoo w swoim drugim filmie rodzinnemu miastu i jego mieszkańcom poświęca jeden dzień. Opowiada o współczesnych Singapurczykach, tym razem zaglądając do ich domów – na miejsce akcji wybiera 12 piętro komunalnego bloku.

W panoramie ludzkich relacji i problemów znajduje się historia małżeństwa Ah Gu, drobnego przedsiębiorcy w średnim wieku, w którego wcielił się uwielbiany w Singapurze telewizyjny komik, jeden z pionierów singapurskiego kina, reżyser i producent – Jack Neo. Jego sprowadzona z kontynentalnych Chin młoda żona, karmiona mitem rajskiej wyspy, ma zbyt wygórowane oczekiwania finansowe. Z kolei żyjąca samotnie San-San, nie spełniająca oczekiwań swojej rodziny, nie może zapomnieć pełnych pogardy tyrad zmarłej matki. Opiekujący się młodszym rodzeństwem Meng, tłumiący związane z siostrą erotyczne fantazje, stara się budować swój autorytet na restrykcyjnej moralności. Khoo odstania różne aspekty życia w Singapurze – oparty na materializmie system wartości, idące za nim mechanizmy wykluczenia, brak współczucia, powszechnie panującą hipokryzję i autorytarność władzy, podszytą fałszywym tonem. Po tragicznym początku, z godziny na godzinę narastające napięcie doprowadzi bohaterów do finałowego katharsis, kreśląc portret ciemnej strony konfucjańskiej społeczeńności.

Agnieszka Szeffel

Mee Pok Man

Mee Pok Man
Singapur 1995, 105 min.

reżyseria: Eric Khoo
scenariusz: Yu Lei Foong
zdjęcia: Yoke Weng Ho
montaż: Martyn See
muzyka: John David Kompas
obsada: Joe Ng, Michelle Goh, Kay Tong Lim, David Brazil
producent: Jacqueline Khoo
produkcja: 27 Productions

Petnometrażowy debiut Erica Khoo, jeden z pierwszych „prawdziwie” singapurskich, niezależnych filmów, to dywersja wobec propagandy sukcesu, komercyjnej i ideologicznej retoryki, wtłaczającej Singapur w rolę sytego azjatyckiego tygrysa, szczęśliwej wyspy postępu, zamieszkaney przez moralnie nieskazitelne społeczeństwo. Khoo pokazuje rodzinne miasto od innej, mniej uporządkowanej, bardziej drapieżnej strony. Wprowadza widzów w gęste od barów, tłoczne i gwarne zautki, gdzie spotykają się sutenerzy i oszuści, kulisi przybawający z kontynentalnych Chin i outsiderzy marzący owyjeździe z tej mrocznej pułapki w środku tropików. Opowiadając o miłości nieśmiatego sprzedawcy makaronu do pięknej prostytutki, przesiadującej w jego barze, Khoo łączy przeciwieństwa – melancholijną urodę świata z bezwzględnie rządzącą nim przemocą.

Anty-bohater Khoo, samotny chłopak, który po śmierci ojca przejął makaronowy interes, żyje z dnia na dzień. Wtńczy się po starych dzielnicach miasta wąskimi uliczkami, na których można jeszcze spotkać oferującego swoje usługi wróżbitę. Wśród opuszczonych blokowisk poszukuje przeszłości i sensu. Jego miłość do dziewczyny, której nie zna, jest naiwna i bezwarunkowa. Równie silna jak jej zapisywana przez lata w pamiętniku chęć ucieczki. Kiedy przypadek rzuci stódką Bunny w ramiona sprzedawcy makaronu, ten nagle poczuje intensywny smak życia. Niemal w jednej chwili dotrze do niego oszatamiająca słodycz i trudna do zniesienia gorycz. Oto Singapur.

Agnieszka Szeffel

Mój czarodziej

My Magic
Singapur 2008, 75 min.

reżyseria: Eric Khoo
scenariusz: Eric Khoo, Wong Kim Hoh
zdjęcia: Adrian Tan
muzyka: Kevin Mathews, Christopher Khoo, Krsna Tan, Govinda Tan
obsada: Bosco Francis, Jathishweran, Seet Keng Yew, Jason Lim, Kalaiselvi Grace
producent: Gary Goh, Mike Wiluan
produkcja: Zhao Wei Films, 27 Productions
wersja językowa: tamilska, hokkien, angielska

nagrody: główna nagroda Regard d’Or MFF we Fryburgu

Niezwykły naturszczyk, magiczny potykacz ognia i szkła, ogromny facet z Singapuru, Francis Bosco, wreszcie zagrał u Erica Khoo. Khoo przez 10 lat marzył o tym spotkaniu na planie. W filmie Bosco – niczym podziurawiony szpikulcami pątnik w Święto Thaipusam – by zapewnić lepsze życie swojemu dziesięcioletniemu synowi, poddaje swoje ciało licznym próbom wytrzymałości i z tęsknoty za utraconą miłością pije na umór. Zainspirowany nagrodzoną Pulitzerem powieścią *The Road* Cormaca McCarthy’ego oraz własnymi doświadczeniami ojca czterech chłopców, Khoo postanowił przyjrzeć się ojcowsko-synowskiej relacji. Zależało mu na oddaniu jej intymnego charakteru. W ciągu zaledwie 9 dni zdjęciowych powstał kameralny film o wielkich sprawach, ale opowiedziany bez fajerwerków, z prostotą i wrażliwością.

Przenosimy się do Małych Indii w Singapurze. Choć właścicielami większości barów i knajpek są tam Chińczycy, na ulicach słychać hinduską muzykę i język tamilski. Pod egzotyczną powierzchnią kryje się jednak okrutny, pełen przemocy świat. Khoo pokazuje, że singapurskie dążenie do postępu i bogactwa jest jednocześnie skokiem w anarchię. Ludzie z pieniędzmi stają się coraz potężniejsi i bardziej agresywni, biedacy – coraz bardziej bezbronni. Pracujący w barze Francis w zamian za drinka pokazuje różne sztuczki. By zastużyć na szacunek syna i wydostać się z biedy, wystąpi z magicznym programem. Spełniając perwersyjne zachcianki chińskiego szefa, zbliży się do granicy, której nie sposób przekroczyć.

Agnieszka Szeffel

4:30

4:30
Singapur 2005, 93 min.

reżyseria: Royston Tan
scenariusz: Royston Tan, Liam Yeo
zjęcia: Lim Ching Leong
muzyka: Hualampong Riddim
obsada: Young-jun Kim, Xiao Li Yuan
producent: Gary Goh, Eric Khoo, Jacqueline Khoo, Chieko Murata, James Toh, Makoto Ueda
produkcja: NHK, Singapore Film Commission, Zhao Wei Films

nagrody: Grand Prix MFF w Bratysławie 2006,
Netpac Award dla najlepszego filmu MFF Hawaii 2006

projekcja: **27.10** • godz. 21:00 - Muranów
6.11 - Światowid (Katowice)

Zanim Royston Tan zajął się singapurską sceną ge-tai i zaczął realizować szalone, pełne koloru i muzyki, komedie z życia tamtejszych gwiazd, nakręcił film zupełnie do nich niepodobny, kameralny, niemal pozbawiony dialogu. Jego inspiracją było osobiste doświadczenie – podczas pracy nad swoim pełno-metrażowym debiutem *15: The Movie* reżyser często wracał do domu nad ranem. Zachwyciła go aura, towarzysząca tym cichym, samotnym godzinom, zawieszonym gdzieś pomiędzy nocą a dniem. Znalazł w nich rodzaj przynębiającej magii, pro-wokującej słabość, smutek i żal, często popychające ludzi ku nieodwracalnym, ostatecznym decyzjom. Ustalił, że kumulacja tego nastroju przypada dok-ładnie na godzinę 4:30.

Bohaterem *4:30* jest jedenastoletni Xiao Wu, wiel-komiejski dzieciak, który wychowuje się sam. Mat-ka dzwoni czasem z zagranicy, ale nigdy nie spet-nia obietnic powrotu do domu. Chłopak codziennie wstaje o świcie, idzie do szkoły, wraca do pustego domu i zjada makaron z kubka. Chcąc przerwać codzienną rutynę, próbuje zainteresować sobą mieszkającego w pokoju obok lokatora, milczą-cego Koreańczyka, o którym nic nie wiadomo, spę-dzającego nocne godziny nad puszką z piwem. Różniących się od siebie pod każdym względem bohaterów potoczy nie tyle przyjaźń, ile wspólnota owego ulotnego wrażenia, porannego czuwania. Medytacja nad nieobecnościami i tęsknotą, którejświa-domość właśnie wtedy dociera do nich ze wzmo-żoną siłą.

Agnieszka Szeffel

Royston Tan

Urodził się w Singapurze w 1976 roku. Jest absol-wentem Politechniki Temasek, gdzie studiował komunikację wizualną. Na początku kariery kręcił wideoklipy. Po dwóch latach powstał jego pierwszy film krótkometrażowy *Adam. Eve. Steve*. W 2003 roku zadebiutował pełnometrażowym filmem fabu-larnym *15: The Movie*. Po zrealizowaniu kameralnego dramatu *4:30* Tan zajął się sceną getai, specyficzną formą musicalowego przedstawienia plenerowego. To właśnie getai poświęcona jest komedia *881*, która okazała się ogromnym hitem, a także ostatni film reżysera *12 Lotosów*.

- 1997** Adam. Eve. Steve (kr.m.)
- 2001** Hock Hiap Leong (kr.m.)
- 2002** '15' (kr.m.)
- 2003** 15: The Movie
- 2005** 4:30
- 2007** 881
- 2009** 12 Lotosów / 12 Lotus

Zombie Dogs

Zombie Dogs
Singapur 2004, 63 min.

scenariusz, reżyseria, zdjęcia: Toh Hai Leong
obsada: Toh Hai Leong, Poh Huat Lim
producent: Eric Khoo, Fong Cheng
produkcja: Zhao Wei Films

projekcja: **29.10** • godz. 20:30 - KINO.LAB

Toh Hai Leong

Singapurczyk, wolny strzelec krytyki filmowej, od 1985 roku związany z festiwałem filmowym w Hon-gkongu, publikujący w niezależnych magazynach takich jak Screen International czy World Paper, znany z pasji, ekscentryczności i encyklopedycznej wręcz wiedzy filmowej. Specjalizuje się w kinie wschodnioazjatyckim. *Zombie Dogs* to jego debiut i jak na razie jedyń film w reżyserskiej karierze.

2004 Zombie Dogs

Eric Khoo jest nie tylko niezależnym reżyserem, ale i producentem, przecierającym szlaki pionierem kinematografii singapurskiej, która w latach 90. po raz pierwszy doszła do pełnego głosu, zaczęła się rozwijać. Do producenckiej stajni Khoo należą zarówno uznani na świecie twórcy tacy jak Royston Tan, jak i debiutanci, ekscentryczni nowicjusze, których energia i autorski pazur potrafią go zain-teresować. Należy do nich Toh Hai Leong, autor kultowej satyry na życie niezależnego filmowca, fikcyjnego dokumentu - *Zombie Dogs*.

Bohaterem filmu jest sam reżyser, nieustannie go-tujący zupę z makaronem instant w swoim małym, ciasnym mieszkanku, a główną osią fabuły – pełne determinacji i wiary w powodzenie próby reali-zacji niezależnego filmu właściwie bez pieniędzy. Toh Hai Leong niemal nie znika sprzed kamery i nie przestaje mówić o swoim projekcie w szyb-kim Singlishu - singapurskiej wersji angielskiego, którą mieszkańcy Singapuru posługują się na co dzień. Film ma być obrazoburczy i pornograficzny, ma obnażać słabości i obsesje żyjącego „pod sznu-rek” singapurskiego społeczeństwa, które zaję-te głównie jedzeniem, seksem, pochłonięte przez telewizję, ukrywa swoje mroczne pragnienia. Reżyser wykorzystuje ulubionych aktorów Khoo i sceny z jego filmów. Tworzy demaskatorskie kolaże, prowadzi intymne rozmowy. W końcu za-miast przystąpienia do realizacji projektu, pozo-staje mu wymyślona przez siebie, krwawą histo-rię... narysować, ponieważ na więcej go nie stać.

Agnieszka Szeffel

Dziwka

Dirty Bitch
Singapur 2009, 9 min.

scenariusz, reżyseria: Sun Koh
zdjęcia: Roszali Samad
muzyka: Felix Huang
obsada: Serene Chen, Kevin Tan, Loretta Chen, Kenneth Paul Tan, Fanny Kee, Ken Sun
producent: Fran Borgia
produkcja: Lucky 7 Film Company

MFF w Rotterdamie 2009, Krakowski Festiwal Filmowy 2010

Młody mężczyzna snuje pełne przemocy fantazje na temat ciężarnej koleżanki, która go ignoruje. Przepęt-niona złością dziewczyna zamierza za wszelką cenę usunąć niechcianą ciążę. Związane z tym upokorzenia sprawiają, że w odwecie dokonuje kolejnych krwawych zemst. Oto efekt inspiracji filmem *Nenette et Boni* Claire Denis. Singapurska reżyserka postanowiła zemścić się na cenzorach, którzy okaleczyli dzieło francuskiej autorki i nakręciła własną, przekorną wersję tej historii.

Bedroom Dancing

Bedroom Dancing
Singapur 2006, 20 min.

scenariusz, reżyseria: Sun Koh
zdjęcia: Pok Yue
obsada: Sunny Pang, Grace Wan, Karen Lim, Dick Su, Lim Poh Huat
producent: Ric Aw
produkcja: Lucky 7 Film Company

MFF w Vancouver 2008, MFF w Rotterdamie 2009

Film zainspirowany prawdziwym zdarzeniem sprzed kilku lat, opisywanym w singapurskiej prasie. Masturbujący się w swoim mieszkaniu mężczyzna, którego zobaczyli sąsiedzi z naprzeciwka, w wyniku policyjnej interwencji zapłacił za swoje zachowanie wysoką grzywnę. Sun Koh zastanawia się, jak daleko może posunąć się pilnująca porządku władza, opowiadając o parze, która uprawia seks przy odstąpionych oknach. Wyzwoleni młodzi ludzie czerpią z niego prawdziwą przyjemność, nie przejmując się podglądaczami.

Sun Koh

Urodziła się jako trzecie, nielegalne dziecko w rodzinie ludu Teochew, gdy w Singapurze panowała „polityka dwojga dzieci”. Studiowała komunikację masową na Politechnice Ngee Ann. Jej krótkometrażowy debiut *The Secret Heaven* został pierwszym singapurskim zwycięzcą Silver Hugo na 38. Międzynarodowym Festiwalu Filmowym w Chicago. W 2003 roku została wybrana do udziału w sesji inauguracyjnej Berlinale Talent Campus pod przewodnictwem znanego reżysera Wima Wendersa. Obecnie kończy pracę nad antologią filmową, która znalazła się w selekcji Golden Horse Academy 2010 (chińska nagroda filmowa) i pisze scenariusz do swojego debiutu pełnometrażowego *A Million Monkeys*.

2002 *The Secret Heaven* (kr.m.)
2006 *Bedroom Dancing* (kr.m.)
2008 *Lucky 7* (współreż.)
2009 *Sink* (kr.m.)
2009 *Dziwka / Dirty Bitch* (kr.m.)

projekcja: 29.10 • godz. 20:30 - KINO.LAB

POZNAJ NIEZNANE

Seria TERRA INCOGNITA:
reportaż literacki, opowieści
o miejscach dalekich i bliskich.
Wspomnienia z niezwykłych podróży.

Agrarian Utopia

Agrarian Utopia / Sawan baan na
Tajlandia 2009 122 min.

reżyseria: Uruphong Raksasad
scenariusz: Uruphong Raksasad
zdjęcia: Uruphong Raksasad
dźwięk: Akritchalerm Kalayanamitr
obsada: Prayad Jumma, Sai Jumma, Sompong Jumma,
Nikorn Mungmeung, Somnuek Mungmeung
producent: Mai Meksawan, Pimpaka Towira
produkcja: Extra Virgin Co, Ltd

nagrody: UNESCO Award (Asia Pacific Screen
Awards 2009)

projekcja: **31.10** • godz. 20:30 - KINO.LAB

Wysztatcony w Bangkoku, Uruphong Raksasad wraca w rodzinne strony, w okolice miasta Chiang Rai. Jego pięknie sfotografowany, pełnometrażowy debiut jest opowieścią o życiu dwóch najemnych rolników - Duena i Nueka, którzy z rodzinami pracują na ryżowych polach. Gdzieś w tle wybrzmiewają echa politycznych przewrotów, ludzie obwiniają rządzących o wszystkie swoje problemy, o kredytowy zaklęty krąg, w którym się znaleźli. Na ich egzystencję pada cień współczesnego niewolnictwa, pozostają dłużnikami. Raksasad, wyczułony na piękno świata, zwraca też uwagę na paradoksy, które go zmieniają.

Tymczasem na zielonych polach trwa odwieczny naturalny cykl. Całą pracę przy uprawie ryżu wykonuje się ręcznie, za pomocą tradycyjnych narzędzi i bawotów. Żyje się tu może ciężko, surowo, ale natura wynagradza niewygody – jest schronieniem, pełną spokoju, uzdrawiająca, pozwala z siebie czerpać. Wieśniacy, kiedy nie są zajęci w polu, zajmują się zbieractwem. Zjadają wszystko, co tylko wypadnie im w ręce – grzyby, miód, larwy mrówek, węże i szczury, a nawet wątesającego się po okolicy psa. Ich sąsiadem jest ekologicznie nastawiony do życia przybysz z miasta. Jego ziemia leży odłogiem, pozwala korzystać z niej zwierzętom, uprawia tylko tyle roślin, żeby się wyżywić, nie stosuje żadnych chemikaliów, nie chce się wzbogacić. Jednocześnie pozostaje sam, nie musi troszczyć się o rodzinę, o wykształcenie dzieci, nie myśli o starości. Ta postawa wydaje się szaleństwem, nie dla wszystkich będzie możliwa do zaakceptowania.

Agnieszka Szeffel

Uruphong Raksasad

Urodził się w 1977 roku w rodzinie rolników na północy Tajlandii w okręgu Terng, 60 km od Chiang Rai. Skończył studia dziennikarskie ze specjalizacją w dziedzinie masowej komunikacji, filmu i fotografii na Thammasat University w Bangkoku. Pracował jako montażysta i kierownik postprodukcji przy kilku tajlandzkich filmach. Od 2004 roku, porzuciwszy mainstreamową branżę filmową, skupia się na dokumentowaniu historii, związanych z jego rodzinną wioską.

1999 March of Time (dok./kr.m.)
2005 The Way (kr.m.)
2005 The Longest Day (kr.m.)
2005 The Harvest (kr.m.)
2006 Stories from the North (dok.)
2007 The Rocket (kr.m.)
2007 The Planet (kr.m.)
2009 Agrarian Utopia

Sun spots

Sun Spots / Guang Ban
Chiny, Hongkong 2009, 112 min.

reżyseria: Heng Yang
scenariusz: Heng Yang
zdjęcia: Dong Jing Song
muzyka: Yang Zhang
obsada: Yi Ling Chen, Yu Liang, Boping Tian, Li Tian
producent: Yifan Lai, Kit Ming Li, Weijian Lu
produkcja: Hu Tong Communications

nagrody: Golden Digital Award 34. MFF w Hongkongu

projekcja: **30.10** • godz. 17:30 - Muranów

Już *Betelowy orzech*, debiut Henga Yanga sprzed czterech lat, wywołał niemałe zamieszanie na międzynarodowych festiwalach. Reżyser należy do szóstego pokolenia chińskich twórców z Jia Zhang-ke na czele. To naturaliści, którzy z wcześniej niepraktykowaną w tej kinematografii intensywnością, dokumentują przemiany społeczno-ekonomiczne w Państwie Środka. Mimo kłopotów z cenzurą, dzięki ożywieniu producenckiego rynku, rozwojowi technologii i internetu od lat 90. XX wieku są względnie niezależni.

W *Sun Spots* Heng Yang wraca w rodzinne strony, opowiada o chińskiej prowincji, o młodych ludziach, którzy żyją z dnia na dzień, nie mając wielkich ambicji. W centrum historii stawia miłosny trójkąt – blondwłosy drobny gangster przygarnia dziewczynę zdradzoną przez chłopaka, do którego przy najbliższej okazji wróci. Konwencjonalna fabuła jest zaledwie pretekstem dla minimalistycznej formy, która oddaje charakter relacji pomiędzy płciami w tej kulturze. Reżyser zrealizował swój film w 31 statycznych ujęciach. Wzorem dawnych mistrzów światowego kina zbudował dramaturgię nie za pomocą montażu, ruchów kamery i zbliżeń, a głębi. Stworzył strukturę wewnątrz kadru, złożoną z kilku równowartościowych planów. Dlatego jego film przypomina obraz malarski, także dzięki operowaniu kolorem i fakturą, obojętnie czy sceny kręcone są w zachwycających, naturalnych krajobrazach, czy w mieście. Precyzja, z jaką Heng Yang traktuje filmową materię, korzystając przy tym z nowoczesnej technologii HD, stawia go w rzędzie najciekawszych chińskich reżyserów ostatniego czasu.

Agnieszka Szeffel

Yang Heng

Urodził się w 1975 roku w Jishou w prowincji Hunan. Skończył Hunan Broadcasting College oraz Beijing Film Academy ze specjalizacją w fotografii. Od 2002 roku pracuje jako niezależny reżyser i scenarzysta, mieszka w Pekinie. Jego pełnometrażowy debiut *Betelowy orzech* zdobył New Currents Award na MFF w Pusan 2006 oraz nagrodę FIPRESCI podczas MFF w Hongkongu. *Sun Spots* jest jego drugim filmem.

2001 Accidented (kr.m.)
2002 Carriage (kr.m.)
2004 The Forgotten Moments (kr.m.)
2006 Betelowy orzech / Binglang / Betelnut
2008 Nirvana (instalacja)
2009 Guang Ban / Sun Spots

Konfrontacja

Clash / Engkwentro
Filipiny 2009, 60 min.

reżyseria: Pepe Diokno
scenariusz: Pepe Diokno, Bianca Balbuena, Nicholas Varela, Felix Roco, Jerry Gracio
zdjęcia: Emman Pascual
obsada: Zyrus Desamparado, Bayang Barrios, Moises Magisa, Eda Nolan, Daniel Medrana, Felix Roco
producent: Pepe Diokno
produkcja: Cinemalaya Foundation

nagrody: nagroda Venice Orizzonti oraz nagroda Luigi De Laurentiisa na MFF w Wenecji 2009, specjalna nagroda na niezależnym festiwalu filmowym Cinemalaya 2009

Młody reżyser, wierny formalnej szkole realizmu Brillante Mendozy (*Kinatay, Lola*) - Filipińczyk, który zatrząst ostatnio posadami filmowego świata - kamerę "z ręki" umieścił tuż za plecami swoich bohaterów. Biegnie za nimi, potyka się, przeciska w wąskich uliczkach między skleconymi z dykty i blachy domami. Raz oślepiiony słońcem, innym razem z ciemności wyławiając kształty, nieustannie w ruchu, niemal nie opuszcza filipińskich slamsów. Gdzie indziej jest życie, mimo że tu tętni nim każdy zautek. Ludzie trwają blisko siebie, przystońcici najwyżej ścianą wyplataną z trzciny, w gromadzie, w jazgocie, w biedzie. Ta ciasnota i tymczasowość jest w filmie ciągle obecna i w miarę upływu minut staje się oswojona, niemal niewinna. To jednak pozory. Niebezpieczny relatywizm czai się na każdym kroku.

Bohaterami są przeciwstawieni sobie bracia, należący do dziecięcych gangów, ich matka wyjechała do stolicy w poszukiwaniu pracy. Starszy, handlujący narkotykami, chce wyrwać się z tego świata, dotrzeć do niej, zabrać ze sobą młodszego. Młodszy się buntuje, nie wie - być wiernym rodzinie, czy imponującym mu kolegom. W normalnym świecie takie dylematy nie są groźne dla życia, ale nie tu.

Pepe Diokno nakręcił swój film jako sprzeciw wobec brutalnej, ukrytej polityki władz, walczących z przestępczością, będącą w tym kraju wielkim problemem. Pod osłoną nocy po przedmieściach krążą szwadrony śmierci, bezprawnie, bez litości i bez słowa zabijające drobnych gangsterów, handlarzy narkotyków i dzieci ulicy.

Agnieszka Szeffel

projekcje: **30.10** • godz. 19:45 - Muranów; **1.11** • godz. 18:00 - Muranów

Pepe Diokno

Urodził się w Manili w 1987 roku, jest scenarzystą, reżyserem i producentem. Ukończył studia licencjackie na University of the Philippines Film Institute. *Clash* to jego pełnometrażowy debiut, zainspirowany rokiem badań, które prowadził, przygotowując się do realizacji krótkometrażowego dokumentu. Diokno jest najmłodszym laureatem weneckich trofeów – za *Clash* podczas festiwalu w 2009 roku otrzymał Lwa Przyszłości (nagroda Luigi De Laurentiisa) i nagrodę za najlepszy film konkursu Orizzonti. Pracuje teraz nad kolejnym pełnometrażowym filmem, poświęconym dziecięcym wojownikom islamskim z południa Filipin.

2006 No Passport Needed
2009 Clash

Putapka smoka

Clash
Wietnam 2009, 100 min.

reżyseria: Le Thanh Son,
scenariusz: Johnny Trí Nguyen
zdjęcia: Tonaci Tran
obsada: Johnny Trí Nguyen, Le Thanh Vân, Hieu Hien
producent: Jimmy Nghiem Pham, Tawny Trúc Nguyen, Johnny Trí Nguyen, Ngô Thanh Vân
produkcja: Chánh Phuong Film
wersja językowa: wietnamski

projekcje: **31.10** • godz. 18:00 - Muranów

Film Le Thanh Sona przywołuje na myśl *The Rebel* (2006). Podobnie jak tamta produkcja, *Putapka smoka* opowiada o silnych, utalentowanych i pięknych bohaterach, którzy niczego się nie boją. I tak jak głośny tytuł Truca „Charliego” Nguyena – okazał się wielkim przebojem kasowym w Wietnamie.

Piękna i wytatuowana płużna morderczyni Trinh (Ngô Thanh Vân) dostaje od swojego szefa Haca Longa ofertę nie do odrzucenia. Musi wykonać siedem zadań, aby móc wykupić swoją córeczkę, która została porwana. Jej ostatnia misja polega na przejęciu dysku z tajemniczymi danymi od grupy pewnych francuskich przestępców. Kobieta angażuje do współpracy czterech kryminalistów, w tym m.in. Quâna zwanego „Białym Tygrysem” (w tej roli Johnny Trí Nguyen). Między bohaterami rodzi się uczucie, co wcale nie ułatwia im wykonania ciężkiej misji. W dodatku okazuje się, że w ich grupie jest zdrajca, którego szybko należy wykryć. Czy spotkanie Trinh i Quana było czystym przypadkiem czy przeznaczeniem? „Jak odnaleźć smoka (wietnamski symbol męstwa i wielkości) w swoim życiu? Właśnie poprzez walkę i wypełnianie swoich misji.” – mówi w kontekście fabuły swojego debiutanckiego filmu reżyser Le Thanh Son. W *Putapce smoka* znajdziemy jednak nie tylko atrakcyjne sceny walk kung-fu. Jest to także poruszająca historia miłosna, opowieść o przyjaźni i o poszukiwaniu szczęścia w życiu. Prawdziwa współczesna baśń dla dorosłych.

Le Thanh Son

Urodził się w mieście Ho Chi Minh (znanym niegdyś jako Sajgon), gdzie pobierał naukę śpiewu operowego w Muzycznym Konserwatorium. Później ukończył także kurs reżyserii w Szkole Filmowej i Teatralnej. Jako muzyk grał na gitarze basowej w kilku zespołach, m.in. Little Wings, Metronome i Burned by the Sun. Był założycielem klubu miłośników rocka Saigon Rock Fan Club. Píše i reżyseruje krótkie filmy i reklamy. Jako asystent reżysera pracował przy dwóch filmach, które zdobyły liczne wyróżnienia na wielu międzynarodowych festiwalach: *A White Silk Dress* (m.in nagroda publiczności na festiwalu filmowym w Pusan) i *Zbuntowanym* (nagroda publiczności na Asian Pacific Film Festival w Los Angeles). *Putapka smoka* jest pełnometrażowym debiutem reżysera.

2005 Toi ta ai? (Who am I?) [kr:m]
2009 Bay Rong [Clash]

Wrogowie publiczni

Enemies of the People

Wielka Brytania, Kambodża 2009, 94 min.

scenariusz, reżyseria, zdjęcia:

Rob Lemkin, Thet Sambath

muzyka: Daniel Pemberton

obsada: Thet Sambath

producent: Rob Lemkin, Thet Sambath

produkcja: Old Street Films / Thet Sambath Production

nagrody: specjalna nagroda jury w konkursie dokumentalnym FF Sundance 2010, Srebrny Róg 50. Krakowskiego Festiwalu Filmowego 2010, Nagroda Nestora Almendrosa na Human Rights Watch w Nowym Jorku 2010, Outstanding Documentary Award MFF w Hongkongu 2010

„Jest kraj, w którym wielka rzeka raz w roku zmienia kierunek. Zawraca. Mówi się, że to kraina pełna duchów – pisał Andrzej Muszyński w swoim reportażu o „Duchu”, największym kacie z więzienia Czerwonych Khmerów. W kraju tym zazwyczaj nie wypada zapytać wprost „dlaczego?” „Dlaczego?” może brzmieć nietaktownie, nachalnie. Lepiej powiedzieć: „jak? co widziałeś? skąd?” by nie urazić rozmówcy i okrężną drogą poszukać odpowiedzi. W kraju tym jednak ostatnio, wbrew regułom *savoir-vivre*’u, „dlaczego?” powtarza się otwarcie i bez skrępowania.

Współtwórca i bohater przejmującego dokumentu *Wrogowie publiczni* - Thet Sambath był dzieckiem średniozamożnych chłopów, kiedy Czerwoni Khmerzy wymordowali jego najbliższych. Po latach, już jako dziennikarz i filmowiec, postanowił odnaleźć tych, którzy mają na rękach krew miliona ludzi. W Kambodży żyją dziś tysiące odpowiedzialnych za „Pola Śmierci”. Sambath od wielu lat poszukuje dawnych oprawców, by namówić ich na szczerą rozmowę przed kamerą. Dziecko ofiar dyktatury Pol Pota nie szuka zemsty – pragnie tylko zrozumieć, co zdarzyło się w jego kraju w latach 70. XX wieku, gdy Kambodżą zawładnął jeden z najbrutalniejszych reżimów minionych czasów.

Kobiety i mężczyźni, którzy dokonywali masakry – począwszy od zwykłych piechurów w armii na ideologicznym przywódcy partii Nuon Chea zwanym Bratem Numer Dwa kończąc – przerywają trwające 30 lat milczenie i składają świadectwo, jakiego nikt wcześniej nie słyszał.

Agnieszka Szeffel

projekcja: **31.10** • godz. 18:00 - KINO.LAB

Rob Lemkin

Reżyser, producent, dziennikarz muzyczny i śledczy. Założył firmę produkcyjną Old Street Films, która wyprodukowała i wyreżyserowała ponad 50 liczących się filmów dokumentalnych dla BBC, Channel 4, ITV, Sky, The History Channel (US) i Arts & Entertainment.

Teth Sambath

Uznany na świecie reporter śledczy *Phnom Penh Post*, cotygodniowego anglojęzycznego pisma w Kambodży. Od 1994 roku pracuje jako producent, tłumacz i autor zdjęć filmowych dla wielu światowych stacji, w tym BBC, WGBH Frontline, NHK i NBC. W 2002 przebywał w USA na stypendium Jeffersona.

2009 Wrogowie publiczni / Enemies of the People

AMBIA – dotyk ukojenia

Serdecznie zapraszamy do salonu masażu Ambia!

U nas wszystkie masaże są wykonywane przez profesjonalne tajskie masażystki.

Oferujemy:

- masaż leczniczy
- masaż klasyczny tajski
- masaż z olejkami aromatycznymi
- masaż z kompresami ziołowymi
- masaż stóp
- konsultacje żywieniowe

Ponadto prowadzimy kursy masażu tajskiego dla amatorów pragnących poznać tajniki masażu i dla profesjonalistów chcących poznać nowe techniki masażu.

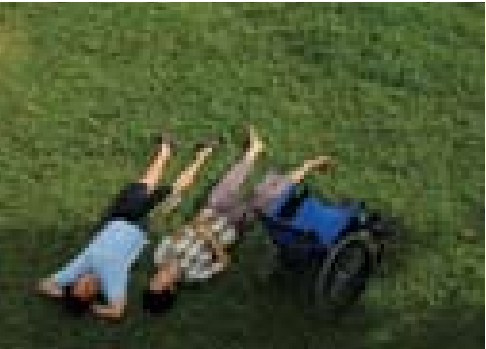
Rezerwacja:

889 998 390

salon.ambia@gmail.com

www.masaztajski.co www.ambia.pl

Al. Jana Pawła II 45a lok. 54a, 01-008 Warszawa

Zwyczajna historia

Mundane History / Jao Nok Krajok
Tajlandia 2009. 82 min.

reżyseria: Anocha Suwichakornpong
scenariusz: Anocha Suwichakornpong
zdjęcia: Ming Kai Leung
muzyka: The Photo Sticker Machine, Furniture
obsada: Arkaney Cherkam, Paramej Noiam, Anchana Ponpitakthepkij, Phakpoom Surapongsanuruk, Karuna Looktumthong
producent: Anocha Suwichakornpong, Soros Sukhum
produkcja: Electric Eel Films

nagrody: Tiger Award Rotterdam 2010, Grand Prix
Era Nowe Horyzonty 2010

projekcje: **29.10** • godz. 20:30 - Muranów; **30.10** • godz. 20:30 - KINO.LAB

Nieszczęśliwy wypadek zrujnował wszystkie plany Ake - jest przykuty do łóżka, sparaliżowany, prze-
rażony. Jego miejsce w świecie, tak wydawałoby
się doskonałe - pochodzi z zamożnej rodziny,
rozpoczął studia filmowe – w jednej chwili straciło
rację bytu. Z podobnym rozczarowaniem zmagał
się wynajęty do opieki nad nim pielęgniarz Pun.
Chciał być pisarzem, dziennikarzem, podróżnikiem,
ale brak talentu i okoliczności sprawiły, że jego ma-
rzenia okazały się nierealne. Pełen rozpaczy bunt
Ake spotyka się z pogodnym spokojem Puna, który
utrata złudzeń ma już za sobą. Jego współczująca
postawa, oparta na wspólnocie doświadczeń okaże
się i ratunkiem, i furtką dla refleksji o istocie życia,
miłości i wolności.

Już krótkometrażówki Anochy Suwichakorn-
pong - nie tyle warsztatowe próby, ile świadome,
skończone, choć niewielkie dzieła sztuki - zapowia-
dały, że jej pełnometrażowy debiut nie będzie
zwyczajną filmową historią. Reżyserka wraz z mon-
tażystą Lee Chatametikoolem (stałym współ-
pracownikiem Apichatponga Weerasethakula)
przedkładają wizualny rytm nad linearność nar-
racji, tworzą achronologiczną, intrygującą opo-
wieść o życiowych cyklach, o metafizyce i bio-
logiczności. Jednostkową relację między dwoma
młodymi mężczyznami wpisują w szerszy kon-
tekst. Prosta, wypetniona ciszą historia, podszyta
spotęcznymi i politycznymi aluzjami, komentuje
współczesną tajską rzeczywistość, opartą na kla-
sowych podziałach i patriarchalnej strukturze.

Agnieszka Szeffel

Anocha Suwichakornpong

Urodzona w Tajlandii w 1976, studiowała sztukę
i kulturoznawstwo w Wielkiej Brytanii. W 2006
roku ukończyła studia filmowe na Uniwersytecie
Columbia, gdzie była stypendystką Hollywood
Foreign Press Association. W tym samym roku
brata udział w Berlinale Talent Campus.
Jej dyplomowy film *Graceland* był pierwszym
tajskim filmem krótkometrażowym zakwali-
fikowanym do 59. Festiwalu Filmowego
w Cannes. Został wyświetlony na ponad trzy-
dziestu festiwalach. *Mundane History* jest jej
pełnometrażowym debiutem. Jest jedną z
najbardziej obiecujących postaci nowego poko-
lenia tajskich filmowców, obok takich twórców
jak Aditya Assarat, Chukiat Sakweerakul,
Kongdej Jaturanrasmee i Uruphong Raksasat.

2006 Graceland [kr.m.]
2007 JAI [kr.m.]
2008 Like. Real. Love [kr.m.]
2009 Zwyczajna historia / Mundane History
/ Jao nok krajok

Graceland

Graceland
Tajlandia 2006, 17 min.

scenariusz, reżyseria: Anocha Suwichakornpong
zdjęcia: Ming Kai Leung
muzyka: Jettamon Malayota
obsada: Jelralin Chanchoenglop, Sarawut Martthong
producent: Soros Sukhum, Jetnipith Teerakulchanyut

nagrody: Diploma of Merit Tampere International Short
Film Festival 2007

Utkana z niedopowiedzeń sytuacja – samochodem ja-
dą nieznanymi, kierowcą jest piękna, smutna kobieta,
pasażerem – chłopak w stroju Elvisa. Z rozświetlo-
nego neonami miasta wjeżdżają w mrok. Tam, w gęsz-
czu wysokich traw rozegra się niema psychodrama
– ucieczka doprowadzi do sceny miłosnej, w której
tajemnica stanie się fetyszem. Anocha Suwichakorn-
pong z delikatnością i wirtuozerią pobudza nasze zmy-
sły, niczego nie wypowiadając na pewno i do końca.

projekcje: **28.10** • godz. 18:00 - KINO.LAB; **29.10** • godz. 18:00 - KINO.LAB

Like. Real. Love

Like. Real. Love
Tajlandia 2008, 40 min.

scenariusz, reżyseria: Anocha Suwichakornpong
zdjęcia: Tanon Sattarujawong, M.R. Umpornpol, Yugala
muzyka: Usasawaat, Suntaraporn
obsada: Neda Phinyawatana, Shane Bunnag,
Jarunee Seangtubtim, Anchalee Saisoontorn,
Siriya Korn Pukkavesa, Nantida Punthong
producent: Soros Sukhum
produkcja: En Electric Eel Films Production

MFF Rotterdam 2010

Metafilmowa peretka Anochy Suwichakornpong
stawia przed widzem zadanie tworzenia własnej
historii z wizualnych znaków, jakie podsuwa mu
reżyserka. Tematem tej mini-trylogii jest próba
uchwycenia istoty miłości. W pierwszej części
dorosła córka idzie na spacer po parku z duchem
swojej matki. Ich niespodziewane spotkanie,
przepetnione spokojem i akceptacją, wydaje się
dowodem na potwierdzenie chwiejnej tezy, że
istotą miłości jest umiejętność dawania wolnoś-
ci. Druga część, historia spotkania dwojga
młodych ludzi w kinie, pokazuje, jak bardzo na-
sze miłosne uniesienia osadzone są w kultu-
rze filmowej. Czy naprawdę zakochujemy się
w prawdziwym człowieku, czy w wyobrażeniu,
jakie wywołują wspomnienia obejrzanych fil-
mów? Akcja trzeciej części toczy się na planie
filmowym, w wielkiej odzieżowej fabryce.
Anocha skupia się na milczących relacjach
pomiędzy ekipą a załogą fabryki, na ich mono-
tonnych zajęciach. Reżyserce udaje się "z mi-
łością" sfilmować pracujących ludzi.

After the Wind

After the Wind / Ror Lom
Tajlandia 2010, 19 min.

scenariusz, reżyseria: Tulapop Saenjaroen
zjęcia: Ming Kai Leung
produkcja: En Electric Eel Films Production
producent: Anocha Suwichakornporn

Singapore Short Film Festival 2010, 14th Thai Short Film & Video Festival

Nastrojowy portret siostrzanej relacji. Won i Waew spędzają wspólnie wakacyjny czas tuż przed wyjazdem Waew na studia do Europy. Każda z siostr wejście w dorosłość przeżywa inaczej. Waew, skupiona na zbliżającym się rozstaniu, wyobraża sobie własną samotność niczym dryf w ciemnej przestrzeni nieba. Pozornie beztroska Won wpa- truje się w swoje ciało, w alegorycznych obrazach wizualizując lęk przed przyszłością i tęsknotę za minionym.

projekcje: **28.10** • godz. 18:00 - KINO.LAB; **29.10** • godz. 18:00 - KINO.LAB

Czterech chłopaków, biała whiskey i pieczona mysz

Four Boys, White Whiskey and Grilled Mouse / Tiang naa noi koi rak
Tajlandia 2009, 10 min.

scenariusz, reżyseria: Wichanon Somumjarn
zjęcia: Wichanon Somumjarn
muzyka: Wichanon Somumjarn
obsada: Glod Puthaworn, Itthipol Pukhongkham, Taweesak Chaiyakod, Anapol Khamjampa
producent: Anocha Suwichakornpong
produkcja: En Electric Eel Films Production

MFF Rotterdam 2010, Krakowski Festiwal Filmowy 2010

Filmowa impresja poświęcona rytmowi życia na krańcu świata i świadomości upływającego czasu. Rozrywkowe popołudnie, spędzone z przyjaciółmi w skleconej z desek chacie przy ryżowym polu, zakończy się melancholijnie. Pijaństwu i przeko- marzankom czterech chłopców będzie towarzyszył pyszny, choć skromny posiłek – grillowana mysz. Jedzenie i picie w popołudniowym lepkim upale przyciągnie chmury much i mrówek, w końcu spro- wokuje senność. Wieczorna ulewa oczyści atmos- ferę.

Agnieszka Szeffel

Tulapop Saenjaroen

Urodził się w Tajlandii w 1986 roku. Jest autorem kilku krótkometrażówek, w tym *Sad Scenery*, za którą otrzymał specjalną nagrodę na 9. Thai Short Film and Video Festival. W 2009 roku skończył studia w School of the Art Institute w Chicago. Był asystentem operatora przy filmie Anochy Suwichakornpong *Zwyczajna historia*.

- 2005** Sad Scenery (kr.m.)
- 2007** Waste Stream Diversions (wystawa, Mess Hall Gallery, Chicago)
- 2007** A Bigger Sleep (performance/wideo, Fluxation, Betty Rhymer Gallery, Chicago)
- 2007** Clouds in the Shell (montaż, kr.m.)
- 2008** Inner City (performer, kr.m.)
- 2008** Zwyczajna hitoria / Mundane History (asystent operatora)
- 2008** Was Mt. Fuji Really there? (asystent producenta, kr.m.)
- 2009** Action Aid Thailand (wizualizacje)
- 2009** Perhaps, Somewhere (montaż)

Wichanon Somumjarn

Urodził się w 1982 roku w Tajlandii. Jest reży- serem, scenarzystą, operatorem filmowym. Na ostatnim roku studiów inżynierskich nakręcił swoją pierwszą krótkometrażówkę *W.C.* Rzucił wtedy studia, decydując, że poważnie zajmie się filmem. Obecnie pracuje dla producenckiej firmy Electric Eel Films.

- 2005** W.C.
- 2007** A Brighter Day
- 2009** Tiang naa noi koi rak / Four Boys, White Whiskey and Grilled Mouse

Shutter - widmo

Shutter
Tajlandia 2004, 92 min.

reżyseria: Banjong Pisanthanakun, Parkpoom Wongpoom
scenariusz: Sapon Sukdapisit, Banjong Pisanthanakun, Parkpoom Wongpoom
zdjęcia: Niramom Ross
montaż: Manop Boonvipat, Lee Chatametikool
muzyka: Chartchai Pongprapapan
obsada: Natthaweeranuch Thongmee, Ananda Everingham, Krai Kanchit, Abhijati 'Meuk' Jusakul
producent: Yodphet Sudsawad, Panjai Sirisuwan

projekcje: **31.10** • godz. 22:00 - Muranów (w ramach Tajskiej Nocy Grozy)
5.11 - *Alone*, Światowid (Katowice); **11.11** - *Shutter*, Światowid (Katowice);
12.11 - Kino Pod Baranami (Kraków); **13.11** - Muza (Poznań)

Shutter – *Widmo* to pierwszy film stworzony wspólnie przez Banjonga Pisanthanakuna i Parkpooma Wongpooma. Od tej pory już zawsze pracowali razem. Nic dziwnego, skoro w wieku 25 lat zadebiutowali (w kategorii filmu długometrażowego) hitem kasowym na skalę światową, zaliczanym do największych sukcesów azjatyckiego horroru. Film naszpikowany jest scenami grozy, wywołującymi dreszcze, a przy okazji ociera się o dramat obyczajowy, co dodaje mu szczególnego smaku.

Akcja filmu zaczyna się, kiedy młody fotograf Tun wraca ze swoją dziewczyną Jane z zakrapianej alkoholem imprezy. Na drodze za miastem potracają młodą kobietę i przerażeni uciekają z miejsca wypadku. Później starają się wieść normalne życie. Jane dręczą koszmary sennie, Tun odkrywa dziwne smugi na fotografiach, przypominające twarz zabitej przez nich dziewczyny. Przyjaciele pary zaczynają ginąć w dziwnych okolicznościach. Piętrzą się kolejne sekrety... Sekrety, które bohaterowie dla własnego dobra powinni jak najszybciej rozwiązać.

Paulina Tyburska

Alone

Alone
Tajlandia, Korea Południowa 2007, 90 min.

scenariusz, reżyseria: Banjong Pisanthanakun, Parkpoom Wongpoom
zdjęcia: Niramom Ross
obsada: Masha Wattanapanich, Ratchanoo Bunchootwong, Vittaya Wasukraipaisan
producent: Mingmonkul Sonakul

nagrody: Fantastic Fest w Austin w Teksasie (najlepsza reżyseria, najlepsza aktorka), Screamfest Horror Film Festival w Los Angeles (najlepsza reżyseria, najlepsze zdjęcia, najlepszy montaż), After Dark w Toronto (najlepszy film)

Alone jest kolejnym tajskim horrorem w reżyserii Banjonga Pisanthanakuna i Parkpooma Wongpooma, duetu, którego debiutancki film *Shutter* był jednym z najbardziej kasowych obrazów w Azji. Ogromny sukces tej produkcji potwierdza tezę, że widzowie lubią się bać w kinie. Od premiery kinowej w 2007 roku *Alone* odwiedził wszystkie kontynenty i był pokazywany na wielu festiwalach filmowych.

Alone opowiada historię kobiety o imieniu Pim, która po przeprowadzce z Tajlandii do Korei, próbuje zacząć nowe życie. Zaczyna odczuwać, że nie jest sama... Główna bohaterka, miała kiedyś syjamską bliźniaczkę Ploy, która zmarła w tragicznych okolicznościach. Kobieta z niepokojem odkrywa, że zmarła siostra zaczyna ją nawiedzać. Ploy nie jest typowym duchem. Rozwiązanie tajemnicy powoduje, że widz czuje, iż opowiedziana historia mogła wydarzyć się naprawdę. A jeśli coś jest choć trochę realne - może się przytrafić również i nam...

Banjong Pisanthanakun

W 1999 roku ukończył studia filmowe na Uniwersytecie Chulalongkorn w Bangkoku. W 2000 roku został finalistą konkursu filmów komediowych. Nagrodę za Najlepszy Film i Scenariusz dostał za swój pierwszy krótkometrażowy film *Plae Kao*. Pracował również jako krytyk filmowy w popularnym tajskim magazynie filmowym *Starpics*, a także jako asystent reżysera telewizyjnych reklam. Jego pierwszy pełnometrażowy film *Shutter* stał się jednym z największym hitów kasowych w Tajlandii.

2000 Plae Kao (kr.m.)
2004 Shutter - Widmo / Shutter
2007 Alone
2008 See Prang
2008 4bia (epizod) / See Prang (segment)
2009 Ha phraeng
2010 Hello stranger

Parkpoom Wongpoom

Urodzony w 1978 roku reżyser, ukończył w 2000 roku Wydział Filmu i Video na Uniwersytecie Rangsit w Tajlandii. Swoją pierwszy krótkometrażowy film *Luang Ta* nakręcił rok później. Film zdobył uznanie zarówno w kraju, jak i zagranicą. Pokazany został m.in. na Clermont-Ferrand International Short Film Festival w 2002 roku, Singapore International Film Festival, Pusan Asian Short Film Festival, a także na Bangkok Film Film Festival, gdzie zdobył dwie nagrody - za Najlepszą Reżyserię i dla Najlepszego Filmu Tajlandzkiego. Również jego drugi film krótkometrażowy *In the eyes* otrzymał wiele pozytywnych ocen i pokazywany był na wielu międzynarodowych festiwalach. Jego pierwszy pełnometrażowy film, nakręcony w 2004 roku *Shutter*, okazał się najbardziej kasowym filmem tego roku w Tajlandii. Obecnie pracuje nad scenariuszem do kolejnego filmu pełnometrażowego *Life with A Mission*.

2001 Luang ta (kr.m.)
2003 In the eyes
2004 Shutter - Widmo / Shutter
2007 Alone
2008 4bia (epizod *Ostatni strach*) / See Prang (segment *Last Fright*)
2009 Ha phraeng (epizody: *Izolotka*, *Ratunek*) / Ha phraeng (segment: *Ward, Salvage*)

Seminarium dr Agnieszki Kamrowskiej *Jak to się robi w Korei?*

po pokazie filmu *Jestem cyborgiem i to jest OK* (reż. Park Chan-wook, Korea Płd. 2006)

Kino Muranów, czwartek 28.10, godz. 19:45, wstęp wolny

Spotkanie poświęcone będzie koreańskiej branży filmowej. Dr Agnieszka Kamrowska opowie o warunkach w jakich powstają filmy w Korei Południowej, realiach instytucjonalnych i finansowych wpływających na tą najprężniej rozwijającą się w Azji kinematografię.

Dr Agnieszka Kamrowska jest filmoznawczynią, tłumaczką, absolwentką Instytutu Sztuk Audio-wizualnych UJ, a także autorką pracy doktorskiej poświęconej motywom cyberpunkowym w kinie Wschodu i Zachodu. Na Uniwersytecie Jagiellońskim prowadzi zajęcia z kina dalekowschodniego oraz anime. Jest również autorką wielu artykułów poświęconych filmowi współczesnemu i kulturze audiowizualnej oraz współredaktorką tomu Autorzy kina azjatyckiego – pierwszej w Polsce publikacji zbiorowej poświęconej reżyserom kina Dalekiego Wschodu.

Prelekcja Heleny Patzer

przed pokazem filmu *Konfrontacja* (reż. Pepe Diokno, Filipiny 2009)

Kino Muranów, sobota 30.10, godz. 19:45

Helena Patzer zapozna widzów z pejzażem społeczno-kulturowym Filipin. Opowie o slumsach – biedzie, braku perspektyw na lepsze życie, gangach młodzieżowych, a także przemocy ze strony władz lokalnych. Prelekcja będzie wprowadzeniem w codzienną rzeczywistość ubogich mieszkańców filipińskich miast, którzy są bohaterami filmu *Konfrontacja*. Helena Patzer jest antropologiem kulturowym, prowadziła badania etnograficzne na Filipinach oraz w grupach emigrantów filipińskich w USA oraz w Danii. Przygotowuje pracę doktorską na temat związków migracji i rozwoju na przykładzie diaspory filipińskiej w USA.

Spotkanie z reżyserem Ho Tzu Nyenem

po pokazach filmów *Tutaj* (Singapur 2009) i *Ziemia* (Singapur 2009)

Kino Muranów, niedziela **31.10**, godz. 20:00 • Kino Muranów, poniedziałek **1.11**, godz. 20:30
KINO.LAB, poniedziałek **1.11**, godz. 18:00

Ho Tzu Nyen to singapurski multimedialny artysta, performer i reżyser, twórca malarstwa wideo i spektakli z pogranicza teatru i kina. Jego krótkometrażówki były oglądane na tematycznych i międzynarodowych festiwalach: w Clermont-Ferrand, Oberhausen, w Rotterdamie i Vancouver. *Tutaj* z 2009 roku jest jego fabularnym debiutem. Jego filmy, ale także obrazy i projekty teatralne, prezentowane były na najważniejszych festiwalach i wystawach na całym świecie.

Prelekcja i spotkanie

z dr. hab. Piotrem Ostaszewskim,

towarzyszące filmowi *Wrogowie publiczni* (reż. R. Lemkin, T. Sambath, Kambodża/UK 2009)

KINO.LAB, niedziela 31.10, godz. 18:00

Doktor Piotr Ostaszewski opowie o bolesnej przeszłości Kambodży, naznaczonej tragedią ludobójstw dokonanych przez Czerwonych Khmerów. Dowiemy się, jak doszli oni do władzy i jak ją utracili. Piotr Ostaszewski – pasjonat historii Kambodży i Wietnamu, autor wielu publikacji i badań naukowych, których realizację umożliwiły stypendia naukowe w Wielkiej Brytanii w Oxford University w 1991 r. oraz z Stanach Zjednoczonych w latach 1993-1994 na University of Virginia w Charlottesville oraz Woodrow Wilson Center, Clod War History Project w Waszyngtonie. W 2000 r. otrzymał nagrodę rektorską Provost’s International Scholar Award za badania naukowe i pracę dydaktyczną na Kent State University, Ohio.

Orientuj się! - wystawa i konkurs fotograficzny

Orientuj się! II to wystawa laureatów 2. Azjatyckiego Konkursu Fotograficznego towarzyszącemu festiwalowi Pięć Smaków. Pierwsza edycja w 2008 roku poświęcona była tylko społeczności wietnamskiej w Polsce. Tym razem rozszerzono formułę konkursu na cały kontynent azjatycki i dwie sekcje tematyczne.

Pierwsza sekcja to *Azja - made In Poland*, czyli fotografia poświęcona społecznościom azjatyckim mieszkającym w Polsce. Do tej pory największym miejscem w Polsce skupiającym niespotykaną ilość narodowości był Jarmark Europa. To tam dla wielu osób spotkanie z azjatycką kulturą zaczęło się od wietnamskiej zupy pho. Dziś Stadion X-lecia, należy już do historii, w związku z budową Stadionu Narodowego. Przez ostatnie dwa lata kwes-

tie związane z funkcjonowaniem mniejszości narodowych w Polsce coraz częściej goszczą jednak w debacie publicznej, są tematem imprez kulturalnych oraz badań. Wydaje się też, że w prywatnym kontakcie otwieramy się coraz bardziej na siebie nawzajem. Wśród zdjęć nadesłanych na konkurs wiele jest takich, na których widać bliskie relacje łączące fotografa i fotografowanego. Autorzy częściej też poszukują łączących nas podobieństw, niż egzotycznych różnic.

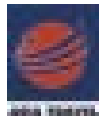
II sekcja konkursowa *Milion zdjęć z każdej podróży* zachęcić miała do namystu nad statusem tzw. fotografii turystycznej, kwestiami etyki fotografa i ponowoczesnej nadprodukcji obrazów w kontekście Azji. Dziś podróżowanie nieodłącznie kojarzy się z koniecznością utrwalania za pomocą aparatu wszystkich widzianych miejsc, zdarzeń i ludzi. Czy w tym szaleństwie robienia zdjęć, zastanawiamy się jeszcze nad sensem rejestrowanych obrazów? Czy w poszukiwaniu najlepszych ujęć nie naruszamy godności i prawa do prywatności mieszkańców kraju, który odwiedzamy, traktując ich przede wszystkim jak następny

„obiekt do sfotografowania”? Czy poznawanie historii i kultury danego regionu sprowadza się tylko do „pstrykania” zdjęć kolejnym zabytkom? Paradoksalnie, nawyk nieustannego fotografowania kojarzony jest właśnie z turystami z Azji, szczególnie z bardziej stechniczowanymi jej krajów, jak Japonia czy Korea. Czy wszyscy zatem stajemy się niewolnikami „miliona zdjęć z każdej podróży”? – pytano uczestników konkursu.

Wystawa pokazuje wybór najlepszych spośród blisko 350 zdjęć nadesłanych na konkurs. Laureatów wybrało jury w składzie: Max Cegielski (dziennikarz, pisarz, podróżnik), James Maxton-Graham (fotograf, filmowiec), Rafat Milach (fotograf, laureat nagrody World Press Photo), Thu Thuy Vu (projektantka, absolwentka warszawskiej ASP) i dr Joanna Wasilewska (kustosz i wicedyrektor Muzeum Azji i Pacyfiku).

31 października 2010, 13:00 – 18:00
foyer kina Muranów, ul. Gen. Andersa 1

Widzowie festiwalu, a także wszyscy zainteresowani goście, będą mogli poznać oferty firm propagujących alternatywne formy turystyki, w tym tramping, wyjazdy autorskie, tematyczne i wyczynowe. Oryginalny program, małe grupy, poruszanie się poza utartymi szlakami oraz docieranie do miejsc omijanych przez klasyczne biura podróży, a co najważniejsze – kultura i styl życia mieszkańców, ukazany w naturalnej formie, nieprzetworzonej przez turystykę masową – oto główna idea organizowanych targów. Do udziału zaproszone zostały firmy, specjalizujące się w podróżach po Azji Południowo-Wschodniej.

Asia Travel

Biuro wyspecjalizowane w sprzedaży biletów lotniczych dla klientów, poszukujących optymalnie korzystnych połączeń na trudnych i nietypowych trasach. Specjalnością firmy są połączenia z Wietnamem, Chinami, Australią, Afryką Południową, Indonezją, Meksykiem. Biuro zapewnia usługi największych światowych linii lotniczych, takich jak Lufthansa, Singapore Airlines, Qantas, Cathay Pacific, KLM, LOT oraz tańszych linii lotniczych: Centralwings, Wizzair, Norwegian. Zajmuje się też załatwianiem formalności wizowych i ubezpieczeń.

www.asiatravel.pl

Arsoba Travel

Efekt wielu lat wypraw, fascynacji odmiennymi kulturami, ludźmi i przyrodą. Biuro oferuje autorskie podróże i wyprawy trampingowe głównie po Azji: Rosji, Chinach, Japonii, Wietnamie, Laosie, ale i dalej do Oceanii i Australii, Ameryki Południowej, by zatoczywszy koło przez Afrykę wrócić do domu, gotowy zorganizować wyprawę na życzenie, dokąd tylko marzenia poniosą, organizuje też wyjazdy motywacyjne, firmowe, wycieczki szkolne w popularne oraz egzotyczne i niebanalne miejsca.

www.arsobatravel.pl

Aslema Tours

Biuro z siedzibą w Warszawie do sprzedaży własnych, autorskich propozycji wykorzystuje głównie internet. Jego oferta jest niszowa, budowana na ciekawych pomysłach i wysokim poziomie ich realizacji, skierowana do ludzi aktywnych. Nie ma tu jednak podróży ekstremalnych, bowiem ciekawość świata nie powinna być limitowana ani wiekiem, ani stopniem sprawności fizycznej. Z biurem podróżuje się w kameralnych grupach, które szybko stają się zgranymi zespołami. Motto biura brzmi: *Wyruszaćcie sami? Nie szkodzi, wróćcie z przyjaciółmi!*

www.aslematours.pl

Kiribati Klub

Biuro podróży, które pomaga ludziom docierać do najciekawszych zakątków na 7 kontynentach, ale tak, jakby podróżowali indywidualnie – stosunkowo tanio, w sposób spontaniczny, swobodny i bardziej

otwarty na lokalną rzeczywistość. Organizuje takie podróże, w których każdy na własny sposób, naturalnie, subiektywnie przeżywa i odkrywa nowe miejsca takimi, jakie są naprawdę, z ich dobrymi i gorszymi obliczami. Zapewnia, że podczas podróży nawiążemy bezpośredni kontakt z mieszkańcami danego kraju, jego kulturą i tradycją.

www.kiribaticlub.pl

Klub Laurazja

Od 10 lat organizuje podróże trampingowe po świecie. Jego specjalność to wyprawy do Azji i obu Ameryk. Uczestnikami wyjazdów są osoby lubiące przygody oraz zainteresowane rzetelną wiedzą o świecie. Jego najważniejsze atuty to: unikalne trasy wyjazdów, fachowi przewodnicy oraz przyjazna atmosfera podczas podróży. Klub prowadzi też działalność kulturalną i edukacyjną, zaprasza na cykliczne spotkania w Muzeum Azji i Pacyfiku w Warszawie oraz w Klubie pod Jaszczurami w Krakowie.

www.laurazja.pl

Klub Podróży Horyzonty

Biuro podróży dla ciekawych świata: miłośników przyrody, wędrowek górskich oraz osób zainteresowanych historią i kulturą. Organizuje wyjazdy studyjne do przeszło 50 krajów na 4 kontynentach. Jego wyprawy podzielone są na 4 kategorie: wycieczki przyrodnicze, wędrowki górskie, wycieczki krajoznawcze oraz egzotyczne wyprawy do najdalszych zakątków ziemi. Przewodnikami oraz autorami programów są w Horyzontach doświadczeni podróżnicy i pasjonaci.

www.horyzonty.pl

Gościnnie: Festiwal Miejsc i Podróży „Włóczykij” z Gryfina

30-31 października, kino Muranów, Warszawa

Bilety w cenie 7 zł (pojedyncza prezentacja) lub 20 zł (bilet na wszystkie prezentacje)

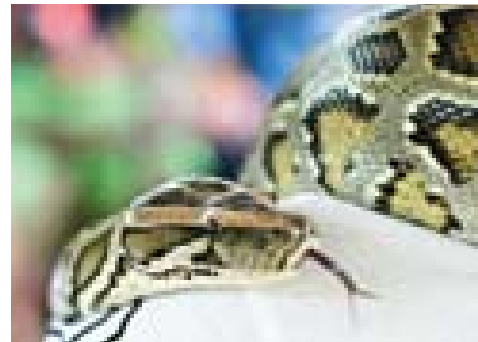
Już po raz drugi Festiwal Filmowy Pięć Smaków gości Gryfiński Festiwal Miejsc i Podróży „Włóczykij”. 10-dniowa impreza skierowana jest do ludzi, którzy swoją życiową i podróżniczą „tropę” odnajdują z dala od utartych szlaków. Odbывается co roku w okolicach Międzyodrza, z centrum festiwalowym w Gryfinie koło Szczecina. Na festiwal składa się około setki wydarzeń, gromadzi wielu niezwykłych gości i kilkunastotysięczną publiczność. W bogatym programie znajdują się filmowe relacje z podróży, pokazy slajdów i fotografii, przeglądy profesjonalnych pełnometrażowych filmów z odległych zakątków świata, jak również degustacje potraw egzotycznej kuchni, koncerty alternatywnych zespołów, wystawy, wycieczki, warsztaty, bale, gry i zabawy oraz ekstremalne i nietypowe rajdy na orientację. Festiwal jest miejscem, w którym przecinają się szlaki alpinistów, nurków, autostopowiczów, ale i etnologów, reportażyistów, regionalistów, czy historyków. „Włóczykij” to przedsięwzięcie, które dynamicznie wychodzi poza ramy samego festiwalu. Jego organizatorzy prowadzą aktualizowany przez cały rok portal internetowy o profilu podróżniczym wloczykij.com, informujący o najważniejszych

wydarzeniach w tej dziedzinie w Polsce, a także o cennych inicjatywach w regionie. „Włóczykij” współpracuje z wieloma instytucjami, organizuje rajdy, otworzył też specjalny dział książek i publikacji w Bibliotece Publicznej w Gryfinie, który docelowo ma zawierać pełną ofertę wydawnictw z literaturą podróżniczą, reportażem oraz przewodnikami.

W tym roku gryfiński festiwal wystąpi gościnnie w warszawskim kinie Muranów z cyklem prezentacji wypraw do Azji, odbytych przez polskich podróżników.

Tomasz Michniewicz: Wokół „Samsary” – Azja, jakiej nie znacie

Tomasz Michniewicz – dziennikarz znany z anteny radiowej Trójki, autor programu „Trójka Przekracza Granice”, fotograf, redaktor naczelny portalu podróżniczego koniecswiata.net, publicysta (pisał teksty dla „Polityki”, „Playboya”, „Rzeczpospolitej”, „Podróży”), specjalizujący się w ultratanich wyjazdach z dużą dawką adrenaliny – opowie o miejscach w Azji, niedostępnych dla zwykłych

turystów. W jego relacji z podróży znajdują się obozy nepalskich maoistów, Festiwal Wegetariański na Phuket, Świątynia Czaszek w Bangkoku, przemysłnicy sztuki w Kambodży oraz przedziwne rytuały plemienne w górach Laosu. Zdradzi też kulisy powstawania swojej książki „Samsara. Na drogach, których nie ma” (Wydawnictwo Otwarte 2010). Pokaże niepublikowane dotąd zdjęcia z podróży po Dalekim Wschodzie.

„Samsara. Na drogach, których nie ma” opowiada o nieodstępnych zakątkach Azji i o tym, jak bardzo jej nie rozumiemy. Dla jednych to wartka przygodówka, dla innych – wnikliwa, mądra historia, nad którą trzeba się zastanowić. Jest też poradnikiem, jak w taką wyprawę wyruszyć samemu. Autor przedziera się przez dżunglę, tapie jadowite węże, zakrada się do obozu partyzantów, tropi przemysłników dzieł sztuki i świętych mężów, którzy potrafią cofać czas. Tym razem nie omija i utartych szlaków – zwiedza azjatyckie metropolie i ruiny dawnych królestw albo wyleguje się pod palmami, popijając sok z kokosa. Świat można oglądać przez przyciemnione szyby limuzyny albo z dachu rozklekotanego autobusu. Tomek Michniewicz woli to drugie – pakuje plecak, kupuje bilet i rusza w nieznane przede wszystkim po to, by przeżyć niesamowitą przygodę. Jego książka jest pierwszą polską publikacją, której towarzyszy tak rozbudowany multimedialny dodatek – filmy, photocasty i dźwięki, nadające nowy wymiar lekturze o miejscach i wydarzeniach, opisywanych w książce. Multimedia znajdują się na oficjalnej stronie internetowej książki otwarte.eu/samsara.

Podczas spotkania będzie można kupić książki z autografem autora.

Małgorzata Pianowska i Emanuela Karpińska: Portrety Azji

Małgorzata Pianowska i Emanuela Karpińska należą do niewielkiego grona kobiet, które zdecydowały się na samodzielną, długą wyprawę na Daleki Wschód. W 2008 roku odbyły roczną podróż do Azji, Australii i Nowej Zelandii. Połowę tego czasu spędziły na kontynencie azjatyckim, przejeżdżając przez Tajlandię, Laos, Wietnam, Kambodżę i Indie. Podczas swojej prezentacji zabiorą słuchaczy w podróż dalekowschodnim szlakiem z kobiecej

perspektywy, poczynając od Bangkoku, przez Luang Prabang, Ha Long, Sapę, świątynię Angkor Wat, na Indiach skończywszy. Opowiedzą o miejscach, które zachwyciły je bogactwem kulturowym i niepowtarzalnymi krajobrazami, ale jednocześnie dały lekcję pokory swoim skrajnym ubóstwem, panującym tam głodem. Prezentując różne oblicza Azji, autorki przedstawiają historię nie tylko wyjątkowej podróży, ale i niezwykłego, osobistego doświadczenia, jakim ta wyprawa dla nich była. Małgorzata Pianowska jest z wykształcenia socjolożką i antropolożką kultury oraz animatorką. Zawodowo – freelancerką. Łączy podróżniczą pasję z warsztatem fotograficznym, specjalizując się w fotografii podróżniczej i reportażowej. Bywa też niezależną tancerką i performerką, współpracuje z Atelier Warszawskiego Teatru Tańca. Uzależniona od „bycia w drodze”, kochająca sporty ekstremalne, poszukuje adrenaliny i fascynacji właśnie w Azji. Jej koleżanka Emanuela Karpińska z wykształcenia jest ratowniczką medyczną. Również kocha fotografię i podróżę. W 2009 roku wraz z Małgorzatą Pianowską zorganizowała wystawę fotograficzną *Portrety Azji*, prezentując zdjęcia z półrocznej wyprawy do Tajlandii, Laosu, Kambodży, Wietnamu i Indii. Kobięcy duet Karpińska/Pianowska zadziwia nieustanną spontanicznością i niepomamowanym apetytem na uroki świata.

Anna i Jakub Urbańscy: Papua z góry na dół

Anna i Jakub Urbańscy z zawodu są biologami, prywatnie – małżeństwem. Poza pracą laboratoryjną znajdują czas na profesjonalną fotografię, tłumaczenia, pracę dziennikarską, a przede wszystkim na podróżę, głównie do Papui Nowej

Gwinei, którą odwiedzają przynajmniej raz w roku, za każdym razem docierając w coraz to odleglejsze, szerzej nieznanne rejony kraju. To rasowi podróżnicy. Od 1999 roku, w trakcie dziesięciu samodzielnie zorganizowanych wypraw, odwiedzili kilkanaście krajów, starając się dotrzeć w rejony mało uczęszczane przez turystów. Odwiedzili takie kraje jak Birma, Laos, Kambodża, Wietnam, Tajlandia, Indonezja, Malezja, Hong Kong i Singapur, Nepal, Indie, Sri Lanka oraz Bangladesz. Ponadto podróżowali po Ameryce Południowej, Afryce i Europie. W czasie swojej prezentacji - *Papua z góry na dół* - Anna i Jakub Urbańscy zabiorą widzów w podróż przez najdalsze zakątki Papui: od koralowych wysepek i tajemniczych cmentarzyisk w Archipelagu van Schoutena, po jedną z najtrudniej dostępnych dżungli świata w rejonie dorzecza Einlanden – krainę owianych złą stawą kanibali z plemion Korowai i Kombai. Zobaczymy kilkusetletnie mumie z Doliny Baliem, budowane na drzewach domy Korowajów, przyrzemy się przygotowaniom do rytualnej uczty, odwiedzimy długie domy plemienia Asmat i zobaczymy całkiem świeże trofea łowców głów. Swoją prezentację autorzy zilustrują fotografiami.

Tomasz Nasiółkowski: Bangladesz w objęciach Gangesu i Brahmaputry

Bangladesz to jedno z najbiedniejszych i najstabiliej rozwiniętych państw świata. Ten niewielki kraj boryka się z wieloma problemami natury społeczno-ekonomicznej, w tym: przeludnieniem, głodem czy bezrobociem. Dodatkowo rejon Zatoki Bengalskiej często nawiedzany jest przez powodzie i tropikalne cyklony, powodujące olbrzymie spustoszenie w naturalnym środowisku. Mimo wielu kłopotów kraj próbuje wyciągnąć rękę do zagranicznych turystów, promując się trafiającym w dziesiątkę hasłem: „Przyjeźdź do Bangladeszu, zanim ściągną tu miliony”. A wyruszyć do Bangladeszu na pewno warto. To właśnie tu płyną dwie potężne rzeki: Ganges i Brahmaputra, które razem tworzą największą powierzchnię delty świata, u ich ujścia do Oceanu Indyjskiego rośnie największy na świecie las namorzynowy, wpisany na listę światowego dziedzictwa UNESCO. Ciekawostką wydaje się również fakt, że Bangladesz może poszczycić się jedną z najdłuższych na świecie, niczym

niezakłóconych plaż, jej długość to aż 120 km. Oprócz cudownych naturalnych krajobrazów i pomników przyrody, interesujący jest dorobek kulturowy Bengalczyków, ukształtowany przez wpływ islamu, hinduizmu oraz buddyzmu. O takim właśnie biednym ekonomicznie, ale atrakcyjnym dla poszukiwaczy wrażeń Bangladeszu opowie Tomasz Nasiółkowski. Autor prezentacji na co dzień mieszka w Jeleniej Górze, z wykształcenia jest geografem, a pracuje jako meteorolog w Wysokogórskim Obserwatorium Meteorologicznym na Śnieżce oraz jako przewodnik sudecki i pilot wycieczek.

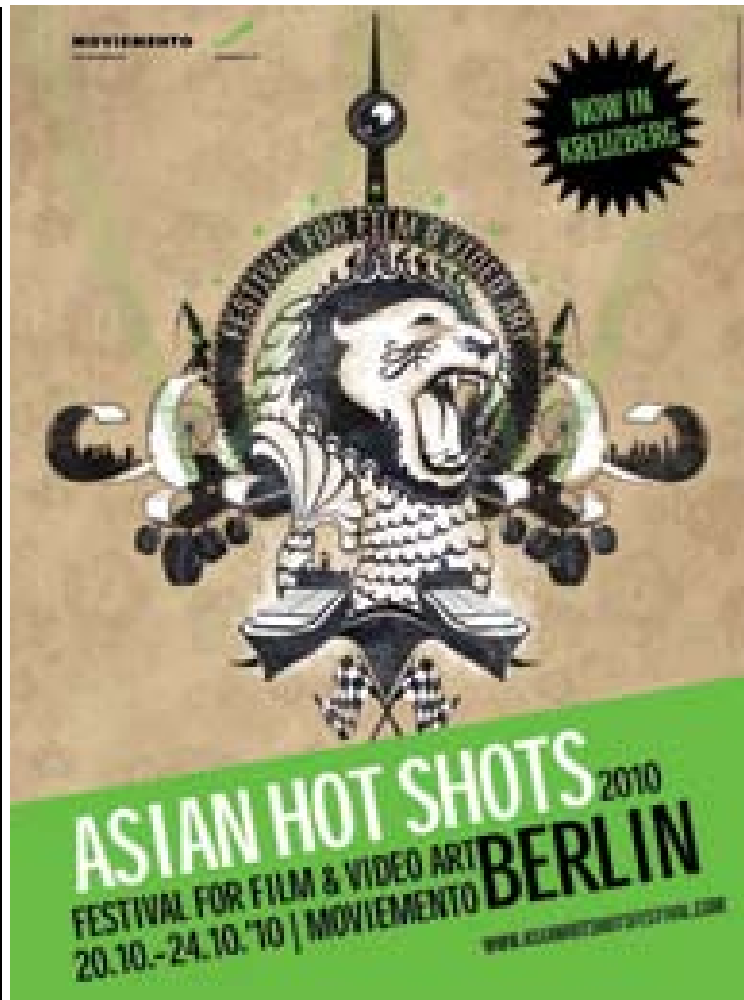
Jerzy Arsoba: Festiwal stoni, czyli jak się bawi laotańska prowincja

Jerzy Arsoba był gościem zeszłorocznej edycji Festiwalu Filmowego Pięć Smaków i „Włóczykija”, wtedy też opowiadał o Laosie, którym jest zafascynowany. Podróżnik, fotograf, operator kamery organizuje wyprawy trampingowe. Od 2003 roku podróżuje po dalekowschodniej Azji, zbierając doświadczenia i materiał fotograficzny. Jako Arsoba Travel na swoje wyprawy zaprasza innych ludzi ciekawych świata. W zeszłym roku pokazywał barwy i twarze Laosu, tym razem bohaterami prezentacji zostały stonie, zwierzęta niemal narodowe, gdyż dawna nazwa obecnego Laosu brzmi: Królestwo Miliona Stoni. Zagrożony wyginięciem stoń indyjski zamieszkuje lasy i zarośla Azji Południowej i Południowo-Wschodniej. Jerzy Arsoba odwiedził prowincję Sayaboury w Laosie, gdzie znajduje się ich największe skupisko - żyje tam około pół tysiąca udomowionych stoni, a jeszcze trzysta - w dżungli. Stoń jest związany z człowiekiem od ponad 4000 lat. Stoń indyjski, łagodniejszy i łatwiejszy w tresurze

od stonia afrykańskiego, był wykorzystywany do transportu, polowań, podnoszenia ciężarów i karowania lasów. Od zawsze uznaje się go także za symbol mądrości. Autor zda relację z tegorocznego 4. Festiwalu Stoni, który odbył się 20 i 21 lutego we wsi Viengkao obok Hongsa, stolicy prowincji Sayaboury.

Jego organizatorzy z ElefantAsia podkreślali silne więzi między człowiekiem a stoniem, starali się uświadamiać, że stoń staje się powoli gatunkiem zagrożonym. Zniknięcie stonia azjatyckiego z Laosu byłoby tragedią dla kultury narodu. Podobnie jak w innych krajach Azji, stoń w Laosie jest święty i nadal znaczący w wielu tradycyjnych ceremoniach. Podczas prezentacji obejrzymy ceremonię otwarcia festiwalu i procesję 50 stoni, kąpiele ze stoniami, błogostawieństwo mnichów, wybór stonia roku, ofiarowanie owoców i kwiatów, show stoni, zabawę i jarmark.

Partner Festiwalu Filmowego Pięć Smaków

Asian Hot Shots Berlin Festival for Film & Video Art

Asian Hot Shots Berlin - partner Festiwalu Filmowego Pięć Smaków - to jedne tego rodzaju wydarzenie w stolicy Niemiec, prezentujące często zupełnie nieznane w Europie obszary azjatyckiej kinematografii, ze szczególnym uwzględnieniem nowych filmów niezależnych twórców oraz video artu. Co roku bogatemu programowi filmowemu towarzyszą koncerty, wykłady i spotkania z filmowcami.

Asian Hot Shots Berlin od 2008 roku pokazuje azjatyckie kino niezależne, skupiając się na promocji artystów, którzy dopiero rozpoczynają swoją karierę. W ubiegłych latach festiwal przygotował pionierskie retrospektywy kinematografii Filipin i Indonezji. Podczas tegorocznej edycji, która odbywała się między 20 a 24 października w Berlinie, oś programu, podobnie jak podczas 4. FF Pięć Smaków, stanowiło kino Singapuru.

W roku 2009 oba festiwale zainaugurowały współpracę przy selekcji filmów i przygotowaniu programu. Pełna entuzjazmu wymiana doświadczeń i know-how podniosła jakość obu imprez.

WIELOKULTUROWE PROJEKTY ARTERII

Punktem wyjścia w zakresie działań kulturalno-społecznych były dla Fundacji Sztuki Arteria projekty na rzecz społeczności wietnamskiej mieszkającej w Polsce oraz dialogu między społeczeństwem polskim a społecznością wietnamską. Z czasem, działania na pograniczu kultur i w obrębie dialogu międzykulturowego – zachowując silny kontekst lokalny – rozszerzyły swój zakres, stopniowo obejmując tematykę związaną z kulturami Azji Wschodniej i społeczeństwem azjatyckim oraz różnorodności kulturowej we współczesnym świecie.

Azjatycki DKF Pięć Smaków

Realizowany od prawie trzech lat cykl projekcji fabularnych i dokumentalnych z Azji Wschodniej oraz produkcji wpisujących się bezpośrednio w kulturową i polityczną temperaturę tego rejonu świata. Program ADKF-u to z reguły filmy nigdy wcześniej nie pokazywane w Polsce, prezentowane w wersjach oryginalnych z polskimi napisami, a seansom towarzyszy prelekcja i dyskusja po filmach z udziałem widzów i zaproszonych gości. ADKF to przedsmak jesiennego Festiwalu Filmowego Pięć Smaków i całoroczna możliwość poznawania filmów azjatyckich wciąż rzadko pojawiających się w regularnej dystrybucji filmów – z Wietnamu, Tajlandii, Singapuru, Malezji, Korei. Spotkania odbywają się raz w miesiącu, w niedzielę, w warszawskim klubie Powiększenie (ul. Nowy Świat 27). Wstęp wolny na wszystkie projekcje.

seminaria
wielokulturowe

Seminaria Wielokulturowe

We wrześniu 2009 roku, przy współpracy z Biurem Edukacji M. St. Warszawy, Arteria rozpoczęła cykl comiesięcznych spotkań z wielokulturowością, które mają na celu rozwijanie umiejętności dostrzegania odmienności oraz zdolności do efektywnego działania na styku kultur. Seminaria są przestrzenią, która łączy w dyskusji zarówno praktyków wielokulturowości (m.in. nauczycieli i pedagogów uczących dzieci odmiennej narodowości) oraz jej teoretyków (m.in. kulturoznawców, psychologów, socjologów).

Poza tematyką związaną z odmiennością kulturową, w programie seminariów znalazły się również prezentacje politycznych strategii akulturacyjnych wobec migrantów w krajach takich jak Francja, Wielka Brytania i Australia. Perspektywa ta umożliwia refleksję zarówno nad samym procesem akulturacji migrantów, jak również nad tym, jakim wyzwaniem dla społeczeństwa przyjmującego jest to zjawisko. Nieformalna atmosfera spotkań sprzyja swobodnej dyskusji między specjalistami prowadzącymi wykłady w ramach Seminariów a osobami bezpośrednio zaangażowanymi w integrację polskiego społeczeństwa z przedstawicielami innych kultur. Natomiast połączenie wiedzy i doświadczenia przyczynia się do stworzenia nowoczesnych narzędzi do społeczno-edukacyjnej pracy zawodowej w środowisku wielokulturowym.

Wśród dotychczas poruszanych tematów na Seminariach były m.in. kwestie współczesnego antysemityzmu, obecność społeczności islamskich w Europie i ich dialog ze społeczeństwami europejskimi,

adaptacja uchodźców w społeczeństwach przyjmujących, strategię akulturacyjne migrantów w Europie. Seminarium odbywają się raz w miesiącu, w czwartek, w warszawskiej klubokawiarni Nowy Wspaniały Świat (ul. Nowy Świat 63). Wstęp wolny.

Spacery po wielokulturowej Warszawie

Realizowany we współpracy z redakcją portalu Kontynent Warszawa – Warszawa Wielu Kultur (www.kontynent.waw.pl) projekt prezentowania współczesnej różnorodności kulturowej Warszawy. Spacery są swego rodzaju wycieczką po mieście, jednak ich program obejmuje miejsca, których tradycyjne przewodniki turystyczne najczęściej nie ujmują – galerii, muzeów, sklepów z etnicznym rękodziełem, centrów kultury. Wśród odwiedzanych miejsc są m.in. Punkt Informacji Turystycznej i Kulturalnej Enklawy Żydowskiej, Centrum Kultury Koreańskiej, Muzeum Azji i Pacyfiku, Galeria Sztuka Etiopii.

Każdy spacer jest ustalany indywidualnie z grupą – zależnie od ilości osób, ich zainteresowań i oczekiwań. Czasem obejmuje także lekcję języka, tańca, warsztaty kulinarne, a kończy się z reguły obiadem w etnicznej restauracji (np. senegalskim Cafe Baobab, rosyjskiej Babooshce).

Bieżący kalendarz wielokulturowych działań Arterii: www.piecsmakow.pl

MURANÓW, UL. GEN ANDERSA 1 • [0 22] 635 25 29

26.10 wtorek	18:00 - Ponad czasem, reż. Im Kwon-taek, 106’ 20:30 - UROCZYSTE OTWARCIE: Sen, reż. Kim Ki-duk, 95’	
27.10 środa	18:00 - Oaza, reż. Lee Chang-dong, 132’ 21:00 - 4:30, reż. Royston Tan, 93’	18:00 - Ponad czasem, reż. Im Kwon-taek, 106’ 20:45 - Szczekające psy nigdy nie gryzą, reż. Bong Joon-ho, 106’
28.10 czwartek		18:00 - Zwyczajne historie - filmy krótkometrażowe, reż. i prod. Anocha Suwichakornpong, 86’ 20:30 - Mee Pok Man, reż. Eric Khoo, 105’
29.10 piątek	18:00 - Bądź ze mną, reż. Eric Khoo, 93’ 20:30 - Zwyczajna historia, reż. Anocha Suwichakornpong, 82’ 22:00 - NOC Z PARK CHAN-WOOKIEM Pan Zemsta, reż. Park Chan-wook, 121’ + poczęstunek Oldboy, reż. Park Chan-wook, 120’	18:00 - Zwyczajne historie - filmy krótkometrażowe, reż. i prod. Anocha Suwichakornpong, 86’ 20:30 - Zombie Dogs, reż. Hai Leong Toh, 63’ + Dziwka, reż. Sun Koh, 9’, Bedroom Dancing, reż. Sun Koh, 20’
30.10 sobota	11:00 - PORANEK DLA DZIECI: Mały pingwin Pororo, reż. Cho Jong, 50’ 14:00 - Wtóczykij: Matgorzata Pianowska i Emanuela Karpińska - Portrety Azji 15:15 - Wtóczykij: Jerzy Arsoba - Festiwal Stoni czyli jak się bawi laoska prowincja 16:00 - Wtóczykij: T. Nasiótkowski - Bangladesz: w objęciach Gangesu i Brahmaputry 17:30 - Sun Spots, reż. Heng Yang, 112’ 19:45 - Konfrontacja, reż. Peke Diokno, 60’ + komentarz Heleny Patzer o sytuacji na Filipinach 21:30 - Jestem cyborgiem i to jest OK, reż. Park Chan-wook, 105’	18:00 - 12 pięter, reż. Eric Khoo, 105’ 20:30 - Zwyczajna historia, reż. Anocha Suwichakornpong, 82’
31.10 niedziela	13:00 – 18:00 - Azjatyckie Targi Podróży 14:00 - Wtóczykij: Anna i Jakub Urbańscy – Papua z góry na dół 16:00 - Wtóczykij: Tomasz Michniewicz – Wokół „Samsary” - Azja, jakiej nie znacie 16:00 - Mój czarodziej, reż. Eric Khoo, 75 ’ 18:00 - Pułapka smoka, reż. Le Thanh Son, 100’ 20:00 - Tutaj, reż. Ho Tzu Nyen, 86’ + spotkanie z reżyserem 22:00 - TAJSKA NOC GROZY Shutter - widmo, reż. Banjong Pisanthanakun, Parkpoom Wongpoom, 90’ Alone, reż. Banjong Pisanthanakun, Parkpoom Wongpoom, 90’	18:00 - Wrogowie publiczni, reż. Rob Lemkin, Thet Sambath, 94’ + komentarz dr. hab. Piotra Ostaszewskiego o sytuacji w Kambodży 20:30 - Agrarian Utopia, reż. Uruphong Raksasad, 122’
1.11 poniedziałek	18:00 - Konfrontacja, reż. Peke Diokno, 60’ 20:30 - UROCZYSTE ZAMKNIĘCIE: Ziemia, reż. Ho Tzu Nyen, 50’ - projekcja z muzyką na żywo w wykonaniu Woframa, spotkanie z reżyserem	18:00 - Tutaj, reż. Ho Tzu Nyen, 86’ + spotkanie z reżyserem

KINO.LAB, UL. JAZDÓW 2 • [022] 628 12 71 w. 135

KRAKÓW, KINO POD BARANAMI • 8 - 14 XI 2010

Rynek Główny 27, tel. [12] 423 07 68
8 XI Sen , reż. Kim Ki-duk
9 XI Ponad czasem , reż. Im Kwon-taek
10 XI Szczekające psy nigdy nie gryzą , reż. Bong Joon-ho
11 XI Oaza , reż. Lee Chang-dong
12 XI TAJSKA NOC GROZY - Alone; Shutter-widmo , reż. Banjong Pisanthanakun, Parkpoom Wongpoom
13 XI Tutaj , reż. Ho Tzu Nyen
14 XI Jestem cyborgiem i to jest OK , reż. Park Chan-wook

POZNAŃ, KINO MUZA • 12 - 15 XI 2010

ul. Święty Marcin 30, tel. [61] 852 34 03
12 XI Jestem cyborgiem i to jest OK , reż. Park Chan-wook
13 XI Sen , reż. Kim Ki-duk;
13 XI TAJSKA NOC GROZY - Alone; Shutter-widmo , reż. Banjong Pisanthanakun, Parkpoom Wongpoom
14 XI Oaza , reż. Lee Chang-dong
14 XI Ponad czasem , reż. Im Kwon-taek
15 XI Szczekające psy nigdy nie gryzą , reż. Bong Joon-ho
15 XI Tutaj , reż. Ho Tzu Nyen

KATOWICE, KINO ŚWIATOWID • 5 - 11 XI 2010

ul. 3-go Maja 7, tel. [32] 258 74 32
5 XI Alone , reż. Banjong Pisanthanakun, Parkpoom Wongpoom
6 XI 4:30 , reż. Royston Tan
6 XI Mój czarodziej , reż. Eric Khoo
7 XI Mee pok man , reż. Eric Khoo
8 XI 12 pięter , reż. Eric Khoo
9 XI Bądź ze mną , reż. Eric Khoo
10 XI Tutaj , reż. Ho Tzu Nyen
11 XI Shutter-widmo , reż. Banjong Pisanthanakun, Parkpoom Wongpoom

Gotuje Nam Sai Gon

Nieistniejący już Stadion X-lecia był nie tylko obleganym bazarem, gdzie przez ponad dwie dekady warszawiacy mogli kupić najtańsze skarpety i suknie ślubne za bezcen. W ciągu ostatnich lat funkcjonował również jako kultowa stołówka dla warszawskich imprezowiczów. Bo o piątej nad ranem nic w tym mieście tak nie smakowało i nie leczyło kaca jak wietnamska zupa pho. Jeszcze parę lat temu, w ostawionej już dziś alejce barów, można było wśród ich klientów znaleźć tylko pojedyncze „białe twarze”. Wietnamscy kucharze niechętnie witali Polaków, a Polacy nie ufali kucharzom z Azji. Bariere językową i kulturową przetamali nieliczni, którym z czasem udało się przekonać kolejnych, że dobry rosół można zjeść

też po wietnamsku.

Wiele barów ze stadionowej alejki przeniosło się już do innych miejsc w stolicy. Nasz faworyt - Nam Sai Gon, znany z doskonałej bun cha, przygotowuje się do otwarcia nowego lokalu. W międzyczasie zagości w kawiarni kina Muranów, gdzie podczas Pięciu Smaków nasi widzowie będą mieli okazję wspominać stadionowe czasy i przypomnieć sobie smak surowych sajgonek oraz owocowych koktajli.

Bufet z przekąskami przygotowanymi przez Nam Sai Gon, we współpracy z klubem Ale Sajgon!

27 X - 1 XI, kawiarnia kina Muranów

fot. © wirtualnie.com.pl dla slodkokwasna.pl

Organizatorzy:

Fundacja Sztuki Arteria

Jakub Królikowski
Nguyen Quoc Thanh
Dam Van Anh
Paulina Tyburska
Emilia Skiba
Katarzyna Gan

Promocja i PR

Katarzyna Szacińska-Szymeczko
Lena Klaudel
Linda Czerniawska

Zarząd Fundacji Arteria

Michał Sieczkowski

Azjatyckie Targi Podróży

Sebastian Durbacz

Konkurs fotograficzny „Orientuj się”

Anna Ciabach

Festiwal Włóczykij

Przemek Lewandowski

Katalog, opisy filmów, teksty

Agnieszka Szeffel
Magdalena Bartczak

Kino Muranów

Adam Trzopek
Iza Wierzbńska

KINO.LAB

Katarzyna Boratyn
Emilia Skiba

Kina w Polsce

Poznań, Kino Muza – Anna Litewka
Katowice, Kino Światowid – Adam Pazera
Kraków, Kino Pod Baranami – Marynia Gierat

Tłumaczenia

Maksymilian Gutowski
Violetta Kilar
Magdalena Krajewska
Lech Lachowski
Dana Martyniak
Patrycja Miljevic
Julia Potocka
Emilia Skiba
Paulina Tyburska

Zdjęcia

Jacek Wajszczak

Projekty graficzne

Karolina Płuska
Małgorzata Gurowska
Przemysław Ostaszewski

Partnerzy

Kino Muranów, KINO.LAB
Biuro Kultury M. St. Warszawy
Polski Instytut Sztuki Filmowej
Samantha Joe Group
Fundusz Inicjatyw Obywatelskich
Ambasada Królestwa Tajlandii w Polsce
Centrum Kultury Ambasady Republiki Korei w Polsce

Podziękowania

To przedsięwzięcie nie powstałoby bez zaangażowania, inspiracji i wsparcia wielu osób. Szczególnie pragniemy podziękować:

Panu Prezydentowi Włodzimierzowi Paszyńskiemu, Romanowi Gutkowi, Anecie Domańskiej, Marcinowi Jasińskiemu, Katarzynie Śliwińskiej, Piotrowi Kletowskiemu, Basi Klickiej, zespołowi festiwalu Era Nowe Horyzonty, zespołowi festiwalu Asian Hot Shots Berlin oraz Namowi Le Tuan i całej *stadionowej ekipie*.

Wolontariusze

Joanna Anuszkiewicz
Karolina Błażejczak
Gabriela Borowiec
Aleksandra Gąsior
Ewa Górską
Nella Gumińska
Aleksandra Janiak
Anastazja Karolewska
Alicja Kępa
Ludmiła Kierczak
Agnieszka Kozioł
Malwina Migdat
Magdalena Molenda
Katarzyna Nowak
Paulina Nowak
Magdalena Obrepalska
Piotr Peszel
Dorota Plebanowicz
Anna Radomska
Sylwia Sieczkowska
Magdalena Skrętkowicz
Mateusz Smoter
Lucyna Szymańska
Joanna Uścińska
Kasia Wójcik

SPONSORZY:

KINA FESTIWALU:

PARTNERZY:

PATRONAT HONOROWY PREZYDENTA
MIASTA STOŁECZNEGO WARSZAWY

MIASTO
STOŁECZNE
WARSZAWA

POLSKI INSTYTUT SZTUKI FILMOWEJ

PATRONI MEDIALNI:

Aksesoria do Bramek

karty pcv

- identyfikatory
- legitymacje
- bankowe
- lojalnościowe
- zadrapki
- zbliżeniowe
- chipowe stykowe
- magnetyczne
- z kodem kreskowym
- drukarki do kart
- bramki obrotowe

Importer
Bramek Obrotowych

**polski
producent
kart
plastikowych**

CartPoland

www.cartpoland.pl

05-300 Mińsk Mazowiecki ul. Świętokrzyska 5
T. 25 758 76 43, T 25 758 57 14
F. 22 205 01 88 M. 606 773276
e-mail: biuro@cartpoland.pl
www.cartpoland.pl

**PLAKATY
NA MIEŚCIE
ZA PSIE
PIENIĄDZE**

(NIE OLEWAJ!)

CITY POSTER
EKSPOZYCJA PLAKATÓW

TEL: 603056788,
INFO@CITYPOSTER.PL

Z nami zobaczy Cię

CAŁA WARSZAWA

Zapraszamy
do współpracy

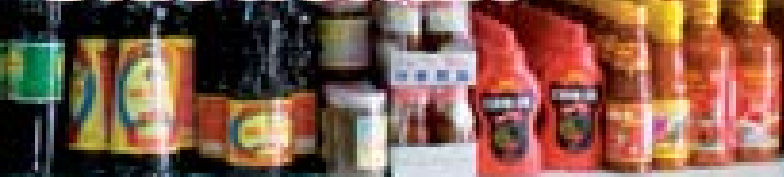
więcej niż usługi!

Wadwicz sp. z o.o. (dawniej)
ul. Karczewska 18, 04-112 Warszawa
tel.: 22 345 66 01; fax: 22 345 66 30
www.wadwicz.pl

Wadwicz
agencja reklamowa

**ZAPOMNIJ JAK SMAKUJE
BIEDRONKA**

www.slodkokwasna.pl • www.slodkokwasna.pl/blog

film
maga
zine

www.benshimag.com

Senshi

magazyn
filmowy
online

kliknij
myszkę

wejdź
kliknij
pobierz
przeCzytaj

 19644

 22 870 5000

 6 0000 9644

WWW.WAWATAXI.PL

TAXI
Wawa

WSZĘDZIE TAM, GDZIE POTRZEBNI

przewozy osobowe • bus • bagaż taxi • bezgotówkowa obsługa firm • odprowadzanie samochodu
przesyłki • zakupy • imprezy okolicznościowe • pomoc w uruchomieniu auta

